

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 19

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

TEMMUZ 2007

KIYAMET KRİSTALLERİ - 17

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BEŞİNCİ KISIM

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Beyninden, dumanlı alevler dolan gırtlığına kadar her yanı, hiç sona ermeyecekmiş gibi süre gelen, onu iğne iğne bağlayan sancılarla dolmuştu.

Roxanne, olanları anımsamak için zar zor nefes alıyor, yattığı yerde soğuk soğuk terliyordu. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Bedeni çok soğuk olmasına rağmen, zatürree olmuştaki yüksek ateşten dolayı titriyor gibi hissediyordu.

Aklı tamamen karışmıştı ve gözlerini açtığında nerede olduğunu bile anlayamadı. Çünkü göremiyordu. Bir çeşit karanlık perde gözlerinin önüne inmişti. Bütün kasları istemsizce titriyor, kendisini çıırılçılak hissediyordu. Birden midesinde oluşan bulantı hissiyle kenara eğildi ve kustu.

“Tamam, tamam,” dedi yatıştırıcı bir ses kulağına. “Şimdi iyileşeceksin.”

Roxanne konuşmak istediğinde kelimeler boğazını terk etmiyordu. Ancak kolunda oluşan batma hissini anlayabildi. Yaşam duygusu veren bir madde bedenine enjekte ediliyordu. Sonra birden bunun etkisiyle, kolundan başlayan bir sıcaklık damarlarından kalbine doğru ilerledi. Yaklaşık bir dakika kadar sonra bütün sancılar kaybolmuştu. Gözlerini açınca hafif loş kare bir odada olduğunu fark etti. Karşısında bir kadın olduğunu anladığı zaman hemen ayağa kalktı. San ki az önce o sancıları ve berbat duyguları hisseden kendisi değildi.

“Bana neler oldu?” diye sordu Roxanne. Şehirde ilk defa mahkûm olduğu zamankine benzer bir hücredeydi. Bunu karanlık fluların kaybolmasıyla anlamıştı.

Karşısında ise siyah bir rnamck giymiş, uzun beyaz saçlarını birçok ufak şekillerde örmüş, alnında gümüş-yıldız işareti olan altmış yaşlarında bir kadın duruyordu.

“Sen ona çok benziyorsun,” diye ekledi Roxanne, irkilerek geri çekildi.

Silahlarını bulmak için kılıfına elini attı, ancak korktuğu şey başına gelmişti, yerlerinde değillerdi.

“Korkma,” dedi yaşlı kadın sakinleştirici yumuşak bir sesle. “Sana zarar vermeyeceğim. Silahların orada.”

Onun işaret ettiği yer odanın diğer köşesindeydi. Kılıcı, distruptörü ve maskesi orada duruyordu.

“Sen kimsin?” diye sordu Roxanne duvara sırtını vererek.

“Adım Seetrin. Kultar seni bana gönderdi,” diye cevapladı kadın içten bir sesle.

Ona yaklaşmadan yerinde kalmıştı. Gayet sabırlı ve müşfik bakışlara sahipti.

“Ferhora’nın ikiziyim.”

Ferhora’ya benzeme sebebi buydu demek ki. Yine de onunla çok belirgin farklılıkları vardı. Birincisi elleri kararmış ve çürümüş değildi. Göz kenarlarında çok sayıda kırışıklıklar bulunuyordu. Diğer gibi kambur değil, gösterdiği yaşına rağmen gayet dinç ve sağlıklı görünüyordu.

“Bana- neler oldu bana? Kultarın’e ne oldu?” diye sordu Roxanne. Zihnini kaplamış olan bulanıklığın yavaş yavaş kaybolması, yeniden odaklanabilmesine izin verecek düzeye gelmek üzereydi. Ancak kendisini yine de zorluyordu.

“Az kalsın öldürülüydün,” diye yanıtladı kadın fısıldarcasına. “Senin varlığını kente ilk geldiğinden beri hissetmiştim. Boynundaki kristal yerini çok fazla belli ediyor.” Roxanne heyecanla elini göğsüne attı. Kutuyu yerinde hissedince rahat soluklar aldı.

“Endişelenme, istediğim son şey o göğsündeki,” diye devam etti kadın.

“Tehlikede olduğunu anladığımda seni Rumarru teknolojisi bir ayrıştırıcıyla”- zırhının cebinden ufak yuvarlak bir alet çıkardı- “buraya ışınladım, en azından insanların kullandığı terim buydu. Molekül sayındaki ve DNA yapındaki farklılıklarından dolayı kendine gelmen uzun sürdü. Ama kanına bir uyarıcı enjekte ettim. Merak etme ışınlanmanın yan etkileri zamanla tamamen kaybolacak. Biraz burada dinlen, kendine gel.”

Roxanne, üzerinde garip semboller olan saat biçimli aleti iyice inceleyemeden, kadın onu göz önünden kaldırdı. Biraz daha iyileşmek için on dakika kadar bir süre tanıdı ona.

“Ben- Kultarın nerede?” diye sordu, kadının söylediklerinden çok azını anlayabilmişti zaten. O bembeyaz ışık etrafını kaplamadan hemen önce tek hatırladığı şey, Kultarın’ın tepedeki platformun üstünden ona baktığıydı. Onun öldüğünü sanmıştı hâlbuki.

“Kultarın kendi başının çaresine bakabilir,” dedi yaşlı kadın fazla önemsemeden.

“Gidip ona yardım etmeliyim,” dedi Roxanne onun arkasındaki kapıya yönelmeye çalışarak.

Fakat Seetrin karşısına geçince onu omuzlarından tutup durdurdu.

“Şu an ona yardım edemezsin. Zaten az sonra İmparator şehirden olacak, senin için çok tehlikeli.”

Roxanne’in solukları hızlanırken ciğerlerinin yandığını sandı. Göğsü şiddetli acılar veriyordu. Sonra bunun ağırlığıyla dizlerinin üzerine çöktü. Yaşlı kadın cebinden içi kıvrık sıvıyla dolu bir enjektör çıkardı. Zırhını araladıktan sonra, onu Roxanne’in koluna batırdı. Roxanne biraz önceki yakıcı yaşam enerjisinin damarlarına dolduğunu fark etti.

“İlacın tesir etmesi biraz sürer. Hadi biraz dinlen. Kultarın’e yardım edemezsin. O zaten şu an bizim tanıdığımız kişi değil. Değişti,” diye ekledi kadın. “Buraya gelirken birlikte olduğun dostların-”

“Onlara ne oldu?” diye sordu Roxanne, midesinin ekşidiğini hissederken hatıraları birleşiyordu. Kultarın gerçekten değişmişti. Zihninde bölünmüş parçalar yapboz gibi yavaş yavaş yerlerine oturuyordu.

Seetrin uzun süre boyunca cevap vermeden onun önüne çöktü.

“Yakalandılar.”

“Na-nasıl?”

Cevap gelmeyince Roxanne zar zor nefesler alıp tekrar konuştu. “Ama onları kurtar-”

“Onları kurtaramazsın. İmparatorun Castalion’una transfer edildiler bile.

Oraya girersen canlı çıkamazsın,” dedi kadın. “Onlara yarardan çok zararın olur. Senin yakın zamandaki kaderin riske atılmayacak kadar büyük.”

“Bütün bunları nasıl biliyorsun?”

Seetrin yaşlı yüzündeki derin kırışıklıkları üst üste bindirecek biçimde gülümseyince sıcaklığı gözlerine de yayıldı.

“Kontes benim hâlâ tutsak olduğumu sanıyor. Çok uzun süredir, hücremden kaçıp şehri araştırıyorum. Sonra geri dönüyordum.”

“Senin kaçtığını nasıl anlamıyorlar?”

“Ben bir ilizyonistim. Kontes kendisini kristallerin sırrını çözmeye adanmıştı. Berri ondan çok daha iyiyim bu konuda. Zaten yaptığı deneyler geri tepti.” Roxanne ayağa kalktığı anda az önceki hissettiklerinin geri döndüğünü fark etti. Seetirin düşmemesi için ona destek oldu. Genç kadının aklı karışmış olsa bile, onun cevaplarından aldığı garip bir tatminlik duygusu vardı. Gerçek veya yalan söylemesi fark etmez gibiydi.

“Bu zamana kadar nasıl oldu da, şehirden kaçamadın peki?”

“Kaçamayacağımdan değil. Burada yardıma ihtiyacı olanlar vardı. Üstelik kaçmak bana bir şey kazandırmazdı. Zaten burada da istediğimi yapıyorum.

Geçirdiğim zaman boyunca birçok şey öğrendim. Biraz da bu yüzden benimle gelmeni ve yardım etmeni istiyorum.”

Seetirin geri çekilirken genç kadını serbest bıraktı. Roxanne yerinde biraz sarsılarak dengesini buluverdi. Hâlâ soğuktan titriyordu. Üzerindeki zırh aktif durumdaydı üstelik.

Normalde üşümemesi gerekiyordu.

“Bu-bu-burada ç-ç-çok vakit kaybettim. Se-se-ni bulmaya gelmiştim aslında.

Neye yardım etmemi istiyorsun?” diye sordu sabırsızca.

“Masum hayatları kurtarmaya. Rumarruların son lideri kentlin içlerinde mahkûm olarak tutuluyor. İmparator geldiğinde ondan istediğini alacaktır.”

Roxanne ona kaşlarını kaldırarak bakarken önemli bir şeyi fark etti.

“Kristaller!” dedi sesini yükselterek. Aynı zamanda gözlerinin önündeki flular, uzuvlarına saplanmış olan sancılar, gırtlaklarını yakan ekşi tat, içinden yükselen o bulantı hissi birden kayboluverdi.

“Onları bulmalıyım, yok edilmeliler. Kontes’in elindeydiler. Kultarin onları ele geçirirse, İmparator-”

“Denesen bile onları alamazsın, Roxanne,” dedi Seetirin onaylamazcasına.

“Ondan çok daha önemli şeyler var. Burada milyonlarca hayat söz konusu. Eğer bana yardım etmezsen, bitecek olan hayatlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer Rumarruların son liderleri Chaomru Ma’nın zihni okunursa, ondan alınacak bilgiler bir ırkın sonu olabilir,” diye yanıtladı kadın, ancak Roxanne’in hâlâ söylemek istediklerini anlamadığını fark edince devam etti.

“Rumarrular uzayda bir yerde saklanıyorlar. Gezegenleri Rumarron Kelmio-Nai’nin büyük yıkımında yaşam gücünü yitirdi. Onlarda yeni bir ev aramak için yıldızların ötesine yolculuklar yaptılar. Toplam yirmi bir kolonileri vardı, ama şimdi sadece bir tane kaldı. Yerlerini sadece liderler biliyor. Bütün liderler, onlardan bilgi alınmadan ya öldürüldüler, ya da kendilerini öldürdüler. Son lider Chaomru hâlâ burada ve sorgulanmayı bekliyor. Eğer yerleri keşfedilirse ya öldürülecekler, ya da köle olarak kullanılmaya başlanacaklar. Üstelik tek kötü yanı bu değil.”

Roxanne kadının söylediklerini ilk defa tam anlamıyla kavramıştı. Sanki bunlardan öncesi önemsiz ayrıntılarla doluydu.

“Ölüm ve kölelikten başka daha ne kötüsü olabilir ki?”

Seetirin onun bariz bir şeyi görememesinden rahatsız olmuşçasına başını sağa sola salladı.

“Rumarru ırkının teknolojileri aşırı gelişmiştir. Kalkanları, ışınlanma teknolojisi, silahları çok güçlüdür. Bunların Rkahan’ın eline geçtiğini düşünebiliyor musun? İnsanların kentindeki gizlenme jeneratörü bile onlara ait.”

Genç kadın aklına gelen en mantıklı soruyu sordu.

“Madem bu kadar gelişmişler, nasıl oluyor da yeniliyorlar?”

“Çünkü sayıları yeterli değil. Ne kadar yüce-kan yok etseler de sürekli yenisi geliyor.”

“Bak, endişeni anlıyorum, ama bununla daha fazla vakit kaybedemem. Kristalleri imparatorundan önce bulup arpiyalara götürmek zorundayım.”

Seetirin sabırla başını eğdi ve ona “Benimle gel,” dedi.

Önüne doğru yürüdüğünde hücre kapısı otomatik olarak yukarı kalktı.

Dışarıdaki duvarlardan gelen aydınlık, Roxanne’in karanlığa alışmış durumdaki gözlerini ağrıttı. Yine de onları açık tutmayı başarınca koşup silahlarını ve maskesini yerden alıp, kılıflarına yerleştirdi.

Yaşlı kadın duraksadıktan sonra bulundukları kara duvarlı koridorun sağ tarafını işaret etti.

“Bu yoldan gidersen kardeşin ve kristallere ulaşsın, ancak kurtarabileceğin tek şey kristaller olacaktır, kardeşin değil.”

Roxanne gösterdiği yöne doğru ilerlemeye başlayacakken, kadın onu omzundan tutarak durdurdu. Bu sefer sol tarafta duran asansöre benzer kapısız odayı işaret etti.

“Benimle gelirsen milyonlarca masum hayatı kurtarabileceksin, seçim senin.”

Roxanne bir an tereddüt etti. İçinden bir şey doğru olanı yapıp kadını gitmesini söylüyordu, ancak kristallere kavuşma arzusu çok daha büyüktü.

“Hiçbir şey yaşamdan önemli olmamalı, Roxanne. Baban bunu gayet iyi bilirdi. Arayışına sonra devam edersen,” diye ekledi Seetirin ısrarla.

“Sadece gel. Kaderini gerçek kıl. Nai olduğunu kanıtla.”

“Yapamam,” dedi Roxanne söylediğinin yanlış olduğunu bile bile.

“Benim kaderim Kıyamet Kristalleri’ni-”

“Senin kaderin hayal edemeyeceğin kadar büyük ve sen bu değilsin. Bunları sana göğsündeki madalyon söylüyor. Seni kontrol ediyor, bunu hissedemiyor musun?”

Bir süre gözlerini Roxanne’in üzerinde gezdirdikten sonra “O zaman git. Ben onu tek başıma kurtarmayı deneyeceğim,” dedi.

Roxanne koridorun çıkışına doğru yürürken, gidip kardeşini ve kristalleri bulması gerektiğini biliyordu, fakat içten içe Seetirin’i tek başına göndermek istemediğini de anlayabiliyordu. Çünkü ona bir can borçluydu.

Kultarin’e gerçekte neler olmuştu, neden bu hâle gelmişti? Öğrenmeyi en çok arzu ettiği şeyler bunlardı, lakin kendisine engel oldu. Bu duyguyu iyi kavramıştı, hiçbir şey yaşamdan önemli değildi.

Arkasını döndüğünde çıktığı hücre kapısından çok fazla uzaklaşmamış olduğunu görünce biraz şaşırıldı, belki de ayakları bile asıl yapması gereken şeyin bu olduğunu biliyordu. Beyaz odaya doğru yürüyen Seetirin’in içeri girmek üzere olduğunu gördü.

“Bekle!” diye seslendi. “Seetirin beni bekle!”

Kare kutu gibi her yanı beyaz olan odanın içindeki Seetirin, genç kadın yanına gelene kadar sessizliğini korudu.

“Bir daha bağırma sakın!” diye tembih etti. Ardından arkasını dönüp duvarın üstünde duran ekran şematiğindeki

bir tuşa dokundu. Bir çeşit harita gibiydi aslında. Roxanne bu kadar yakına gelene kadar konsolu fark etmemişti, anlayamadığı onlarca sembolle doluydu.

“Doğru olanı yaptın, Rok-Nai,” dedi Seetrin sesini yarım perde alçaltarak.

Ardından Roxanne’in arkasından otomatik metal bir kapı kapandı. Bunun bir çeşit asansör olduğunu oda hareket ettiği zaman anlayabilmişti.

İki dakika sessizlik içinde geçince “Bu asansör değil mi?” diye sordu. Şu an bundan şüpheleri vardı, zira az önceki kalkma hissinden sonra bulundukları oda sanki yerinde duruyormuş gibiydi.

“Ne demek istedin? Asa- ne?”

Roxanne dünya dışından gelen bu varlıkların çoğunun insanların kullandığı aletler hakkında çok iyi bilgileri olduğunu düşünmüştü bu zamana kadar.

“Bu oda diyorum, asansör yani binanın katlarına inip çıkmak için kullanılan bir oda.”

“Asansör mü bilmiyorum, ancak bu oda türü taşıyıcı şehrin içindeki belli noktalara götürür. Adı kısaca HPT, yani Hrass Personel Taşıyıcısıdır. En azından Kontes’in verdiği isim buydu. Dünyaya geldikten sonra biz de insanlar gibi kullandığımız aletlere dünyaca isimler vermiştik. İnsanlardan yabancılaşmamak için yani. Mesela dünyada sadece dünya dilleri konuşmak gerekiyordu.”

Roxanne buna biraz şaşırmıştı.

“Dünya dilleri mi?”

“Evet, imparator ve Ferhora’nın bu konuda kesin emirleri vardır. Dünyadayken sadece dünya diliyle konuşulacaktır. Ancak askerler kendi aralarında Merkha diliyle konuşuyorlar, ben çok duydum,” dedi Seetrin, gülümseyince yaşlı yüzü huzurlu bir hâl aldı.

“Yine de İmparator iktidarı ele geçirdikten sonra bile şöyle demişti: ‘Neredeyse ona göre davranmalıyız’. Aslında amaçları farklıydı. Kültürümüz ve dilimizi insanlardan korumak, insanların bunları öğrenmemesini sağlamaktı.”

Bir dakika kadar daha zaman geçince “Biz nereye gidiyoruz?” diye sordu Roxanne.

“Altıncı Enerji Bölgesi, Rumarru kölelerinin çalıştırıldığı alfa sektörüne geçeceğiz oradan, ancak biraz zaman alabilir.”

“Neden peki?”

“Çünkü şehirde çok sıkı bir güvenlik çıkmazı var, ilk önce bir şaşırtmaca yapacağız,” diye karşılık verdi Seetrin.

“İyi de neden?”

“Çünkü senin gerçekten ölmediğini anlayacaklardır ve peşimizden geleceklerdir.”

Sarımsı gözleri, beyaz odanın tek ışık kaynağı olan konsolun ışığıyla parıldadığında, Roxanne onun bir planı olduğunu sezinledi.

*

Des-Akl dövüşmeye başlamalarından on dakika kadar sonra yarattığı manyetik alanları kullanarak Kontes’in bıçaklarını etkisiz hâle getirmiş (Nesyst’in metaller üzerinde manyetizma kadar tesiri yoktu), ardından onu tahtın merdivenlerinin önünde yere sermiş, tri-blaasla son darbeyi indirmek üzereyken, salonun kapısından sağında ve solunda iki Lkeith ile içeri girerek büyük bir ihtişamla ilerleyen Rkahan’ın karmaşık sesini duydu.

“Bu kadar yeter, Des-Akl. İştahımı kaçırmanı istemiyorum. Onu öldürmen gerekmiyor.”

Des-Akl, tri-blaası kadının üzerinden kaldırmadan arkasını dönünce efendisinin hiddet içeren, ironik olmasına rağmen aynı zamanda keyifle tebessüm eden yüzünü gördü. İş bilir bir tavır ve hızlı adımlarla salonu baştan sona kat edip genç kadının arkasına geldiğinde maskeli Lkeithler biraz geride durdular.

“Henüz isim bitmedi,” diye karşı çıktı Des-Akl. Kontes’in korku ve hayretle bezenmiş çehresine doğru döndü.

“Bu çılgın melezi başımdan alın, Ekselansları!” diye bağırды Kontes histerik bir ses tonuyla. Yerde geriye doğru sürünerek uzaklaşmaya hamle ettiğinde Des-Akl kılıcının uçlarından birini onun boynuna dayadı.

“Beni öldürmeye çalışı-”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Rkahan emir verircesine. Artık Des-Akl’ın hemen arkasında duruyordu.

“İntikamımı almak Kiljhoonlu olarak hakkımdır. Sekiz Emrin uygulanmasını istiyorum. Bu benim hak-”

“Kardeşin ölmedi, Des-Akl. Şehrin hayat sinyalleri onun şu an kaçmaya çalıştığını gösteriyor,” diye sözünü kesti Rkahan.

“Ne?”

“Yaşıyor.”

“Hayır, olamaz,” dedi Des-Akl. Başına sancılar saplanmaya başlamıştı. Buna rağmen bakışlarını ve kılıcını Kontes’in üzerinden ayırmadı.

“Onu bir PH ile vurduğunu gördüm.”

“Kılıcını indir, Des-Akl,” dedi Rkahan. “Kardeşin gerçekten öldürülmesi zor biri. Kentin güvenlik kayıtlarını inceledim şehre girmeden önce. Kardeşinin göğsündeki zincir dikkatimi çekti. Sanırım kristal-”

“Evet, kristali vardı,” diye onun yerine tamamladı Des-Akl.

“Bunu neden anlatıyorsunuz. Öldüğüne göre artık-”

“Sana anlattığım her şeyi dinlemiş olsaydın, bu soruyu sormak zorunda kalmazdın, Des-Akl.”

İşte o zaman Des-Akl onun ne demek istediğini kavrayıverdi. Daha önce nasıl fark etmemişti? Eger Roxanne gerçekten vurulmuş olsaydı, kristalin yok olmaması gerekiyordu. Çünkü kristaller bilinen hiçbir metotla yok edilemezdi. Eğer açığa çıkmış olsaydı da, Des-Akl’ın hemen onu hissetmesi gerekirdi, daha önce olduğu gibi. Ancak kristal salonda değildi.

Zaten çevresine baktığında kardeşinin çıkardığı alevlerle yanan mobilyaların henüz sönmediklerini fark etti.

Rkahan’ın soğuk yüzü onlardan gelen titrek ışıkla canlanmış gibiydi.

“Ekselansları, kardeşim nereye kayboldu peki? Yani öylece havaya mı karıştı?”

“Sanırım birisi ona yardım etti,” diye yanıtladı Rkahan kısaca, devam etmeden önce Des-Akl’ın sağ tarafına geldi ve korkuyla gözlerini kocaman açmış Kontes’i küçümseyici bakışlarla süzdü. “Bu aptal kız kardeşim fark edemeyecek kadar hastaydı. Kristallerin nasıl çalıştığını çözmeye çalışmakla bozdu aklını.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Kontes, Des-Akl onun üzerindeki kılıcını geri çekince ayağa kalktı.

“Tutsak olduğu sanılan kardeşimiz aslında uzun zamandır kentin içinde istediğini yapıyormuş. Sen bana karşı komplo kurmakla o kadar meşguldün ki, burnunun dibinde olanları göremiyordun,” dedi Rkahan sertçe. Yüzünde son derece tiksindiğini belirten o kırışıklık ifade vardı.

“Artık yarardan çok, devasa bir yüksün benim için.”

Ona arkasını dönüp bir iki adım ilerledi. Des-Akl'ın onu takip etmediğini ve hâlâ nefretle Kontes'i izlediğini fark edince ona döndü.

"Hadi! Şehri terk etmeden onları bulalım, Des-Akl. Kristallerimizi Kontes'den al. Onunla sonra ilgileneceğiz. Muhafızlar!" diye ekledi yandaki Lkeithlere doğru.

"Kardeşimi rahat etmeyeceği bir tutsak odasına götürün. Uzun bir sürgünü hak etti."

Genç kadın yüzünde insanî bir gülümsemeyle efendisini izlerken adam "Des- Akl, daha sonra sana bir sürprizim olacak. Şimdilik sadece bunu bil yeter," diye mırıldandı.

*

Yirmi beş dakika kadar sonra şehrin ana kontrol merkezindeki onlarca ekrandan yaşam izi detektörlerinin sinyallerini takip eden Rkahan ve Des-Akl arasında bu zaman boyunca konuşma olmadı. Kent çok büyük olduğu ve tarayıcılar insan veya yüce-kan ayırt edemediği için onları bulmakta zorlanıyorlardı.

"Ferhora nasıl bu kadar aptal olabilir?" diye kızgınlıkla söylendi Rkahan. Odanın sükuneti böylece bozuldu.

"Onları gözünün önünden kaçırmış."

Des-Akl onun düşüncesini anlayabiliyordu. Gerçekten de büyük bir ahmaklıktı.

"Evet, efendim. Az önce birinci arama ekibinden Seetrin'in tutsak odasının boş olduğu haberini aldık. Tahminleriniz doğrudur. Görünüşler aldatıcı olabilir."

"Onları bulmalıyız, Des-Akl. Her ne pahasına olursa olsun, kristaller bir araya gelecek."

Köşede duran konsoldaki vericiden hafif cızırtılı bir kadın sesi yükseldi.

"Ekselansları!"

"Kahrolası insanlar, bir vericiyi bile düzgün yapamıyorlar. Gidip frekansı düzelt, Des-Akl," dedi adam kızgınlıkla.

Des-Akl dediğini yaptıktan sonra Rkahan beklenti dolu bir tonla konuştu.

"Evet, Teerin, bir şey bulabildiniz mi?"

"İkinci hangarda çok sayıda Hrass'ın kanı dökülmüş, bazılarında yanıklar bulduk. Her nasıl olmuşsa alevler içten başlamış görünüyor."

"Bu o," dedi Des-Akl efendisine. "Roxanne."

Des-Akl'ın yaptığı ayarla toklaşan kadın sesi devam etti hiç bölünmemiş gibi.

"Hangarın bazı yerlerinde yangın çıkmış, ancak otomatik söndürme sistemi devreye girdi."

"Peki, onlardan iz yok mu?"

"Hiç kimse nereye götürüldüklerini görmemiş. Ancak hangardaki tüm A-92 destek kuvveti araçlarımızın kontrol sistemleri ve atalet sönümleyicileri ciddi derecede hasar almışlar. Aslında yanmışlar."

"Neden ama?" diye sordu Rkahan şüpheyle. "Kentten kaçmaları için onlardan birisine binmeleri yeterdi."

"Evet, efendim. Zaten sorun da bu. İçlerinden biri kayıp durumda, üç kez kontrol ettim. Takip etmeyelim diye, diğerlerini bozmuş görünüyorlar. Atalet sönümleyiciler yüzde yüz hasarlı."

"Onları istiyorum, onları hemen bulmanızı istiyorum," diye bağırdı Rkahan konsolun solundaki masayı yumruklayarak. Metal masanın ortası eğildi.

"Size Rumarru teknolojilerini kullanmayalım demiştim efendim," diye araya girdi Des-Akl haklı çıktığını görünce.

"Onları bulmamız çok zor artık."

"Doğru, efendimiz. İstedığınız şey şu an şehirde başka bir A-92 olmadığından imkânsız görünüyor. Rumarru gizlenme jeneratörüyle haberimiz bile olmadan uzaklaşırlar. Bir A-92'yi takip edecek tek şey yine bir A-92'dir."

Rkahan sabırsızca soluk verip başını önüne eğdi.

"Benim bahaneye değil, çözümlere ihtiyacım var. Des-Akl!" diyerek ona döndü.

"Onları bulma görevini sana veriyorum. Diğer şehirlerinden birine acil çağrı yap.

Bize bu araçtan göndermelerini iste. İhtiyacın olan şeyleri al. Nereye gittiklerini bul. Gerekirse gidip insanların şehrinin altını üstüne getir, ama onları bul."

"Bana hâlâ geçerli izin kodları verilmedi, Ekselansları," diye karşılık verdi Des- Akl odadan çıkmadan önce.

"Muhafız merkezine git, oradan istediklerini alabilirsin," dedi Rkahan ve ateş rengi gözlerini kadına odakladı. "Beni başarısızlığa uğratma sakın."

Serhan Vural

KONTROL

Serdar Hamdi Semiz

KONTROL

(TBD — [Türkiye Bilişim Derneği](#) — dergisinin, 1998'de ilk kez açtığı “Bilimkurgu Öykü Yarışması”nda birincilik ödülünü kazanan bu öykü; daha önce, aynı derginin Eylül 1999 tarihli sayısında ve “*Bilimkurgu Öyküleri*” —Remzi Kitabevi, Şubat, 2005— adlı antoloji kitabında yayınlanmıştır.)

Genç adam hızla merdivenleri çıkarak, rüzgâr gibi Profesör Oğuz Onat'ın odasına girdi. Kapı arkasından otomatik olarak kapanırken bir saniye öylece durdu. Söyledikleri odanın havasını sanki bir anda yirmi derece birden soğuttu:

“Kontrol DURDU!!!”

Profesör elindeki fotoğrafı yavaş hareketlerle masasının üzerine bırakarak, göğsü körük gibi inip kalkan genç adama baktı.

“Erdal sen neden bahsediyorsun ?”

Erdal, arkadaşının olan biteni hemen anlayamamasına hiç şaşırmasın sözlerine devam etti. “Ne olduğunu ilk anda ben de anlayamamıştım, tam elli yıldır böyle bir şey olmadı, üstelik biz de bu süre boyunca hep bunun olması durumuna karşı hazırlık yaptık. Ama çok gafil avlandık.” Bir an durakladı, “Hem de çok.”

Profesör birdenbire Erdal'ın belirsiz sözleri arasından gerçeği çekip çıkardı,

“Yani sen şimdi Kontrol'un bozulduğunu mu söylüyorsun ?”

“Bozulmak mı? Bilemiyorum. Şu anda kimse bilemez zaten, bilinen tek şey sistemin durduğu. Ekranlar bomboş, simsiyah, yazılan her soruya sadece ‘Sorunuz geçersiz’ cevabı geliyor. Bir tek hayati fonksiyonlar çalışıyor. Ama dışarıda hayat durdu sanki. Metrolar, uçaklar işlemiyor, oto-yollar kapandı, videofon şebekesi bile yalnızca şehiriçi aramaya izin veriyor, hiçbir şehirle ilişkimiz kalmadı, bir yerlerde bir aksaklık var ama...” Erdal'ın sesi mırıltıya dönüşürken Oğuz diğer tarafa dönüp terminale uzanmış, sisteme girmeye çalışıyordu. Bütün çabalarına rağmen ekrandaki yazılar değişmeyince laboratuvara gitmeye karar verdi, Erdal da onu takip etti.

Kontrol dev bir bilgisayar programıydı. Seksenbeş yıl önce, o zamanlar bağımsız olan dünya devletleri birleşerek tek bir devlet haline geldiklerinde, zaten iyice yaygınlaşmış olan bilgisayar iletişim ağları birleştirilmiş, insanların günlük hayatta kullandıkları birçok rutin iş Kontrol'un yönetimine verilmişti. İlk otuz yıl süresince devamlı geliştirilen yazılımlarla sistem mükemmelliğe ulaştırılmıştı. Son ellibeş yıldır hiçbir problem çıkmamıştı. Artık sadece bir grup yazılım mühendisi Kontrol'la ilgilenmekle görevliydi. Görevleri de sistemin yönetimine yeni verilecek olan fonksiyonlar için yazılımlar hazırlamaktan ibaretti. Ama bunların içinde Arızacılar denen küçük bir grup vardı ki işleri son derece farklıydı. Onlar Kontrol'de oluşabilecek her türlü arızaya karşı programlar geliştiriyor, sistemin kendileri için ayrılması olan bir kısmında hayali arızalar yaratıp, çözmeye çalışıyorlardı.

Profesör Oğuz bu grubun eski üyelerin biriydi, Erdal'sa en yeni üyesi. Birlikte Arızacılar'a ait olan Sesli Salon'a

girdiler. Salona bu ismin verilmesinin nedeni, Kontrol ile sesli iletişimin dünya üzerinde sadece bu salondan sağlanabilmesiydi. Sistemle bilgi alışverişi normalde bilgisayar terminallerinden yapılıyordu. Aslında Kontrol'un konuşabilmesinin sağlanması daha önce düşünülmüştü ama, yapılan denemeler, başta sesin cinsiyeti ve tonu olmak üzere birçok konuda tartışmaya yol açınca bundan vazgeçilmişti. Bu yüzden Kontrol sadece Sesli Salon'da konuşuyor, Arızacılar'ın emirlerini sadece burada duyabiliyordu. Oysa şimdi bu salonda da bilgisayarın sesi duyulmaz olmuştu. Ana ekranın karşısında, grubun tüm üyeleri durmuş az önce sordukları sorunun sessiz cevabına çaresizce bakarak, hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

“Sorunuz geçersiz.”

Profesör Oğuz, Başarızacı Profesör William Cates'in yanına giderek, neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ekibin şefi olan profesör, çevresini sarmış olan arkadaşlarının yağmur gibi yağın sorularını şaşkınlık içinde savuşturmaya çalışıyordu. Kendisine doğru yaklaşan Oğuz'u farkettiler. Havaalanında saatlerce birisini karşılamak için bekleyen bir insanın, tam bütün umutlarını kaybettiği anda, aradığı kişinin birden karşısına çıkmasındaki gibi yüzü sevinçle aydınlandı. İnce yüzlü bir adam olmasına rağmen sert ve derin hatlara sahipti. Bu da onu iş arkadaşlarının gözünde otoriter bir insan yapıyordu. Kalabalığı yararak yanına kadar gelen Oğuz'a kendisinden beklenmeyecek derecede çaresizlik dolu bir sesle:

“Herşey durdu Oğuz, elimizden hiçbirşey gelmiyor. Tanrı'ya şükür havalandırma sistemi henüz çalışıyor ama onun da ne kadar dayanacağını bilmiyoruz.” dedi.

“Durum gerçekten bu kadar kötü mü ?”

“Terminallerin hiçbirinden Kontrol'a ulaşamıyor. Çevresiyle bütün ilişkisi kesilmiş. Artık bize cevap vermiyor. O lanet mesajdan başka hiç birşey yok. Sanki bir duvarla konuşuyoruz.”

Oğuz son derece çaresiz görünen şefine hayretle baktı. Çok ender yaptığı birşeyi yaptı; profesöre ilk adıyla seslendi. “William, benim tanıdığım sen bu kadar çabuk pes etmezsin. Yapabileceğimiz birşey mutlaka vardır. Bu olay olalı beri o kadar fazla zaman geçtiğini sanmıyorum. Şunun şurasında en fazla birkaç saattir Kontrol'a emir vermedim. Bu kadar kısa zamanda mümkün olan herşeyi denemiş olamazsınız. Hem bütün dünyanın onunla ilişki kurmadığını nasıl biliyorsunuz.” Erdal'a döndü, “Sen az önce bana videofon şebekesinin sadece şehir içi görüşmeye izin verdiğini söylemedin mi ?”

“Evet, benim bildiğim kadarıyla öyle.”

Profesör araya girdi: “Erdal haklı, şebeke gerçekten de dışarıya geçit vermiyor, ama bilmediğiniz başka bir imkân daha var. İlk zamanlarda Kontrol bu işi üzerine almadan önce her ihtimale karşı bütün önemli merkezlerdeki operatörler arasında yedek hatlar kurulmuştu. O kadar gizliydi ki O bile bilmiyor. Bu hatlar normal şebekeden bağımsız çalışacaklardı. Ama seksenbeş yıl boyunca, onları kullanmaya hiç gerek kalmadı. Kontrol işini her zaman mükemmel yaptı. Ve şimdi bu durum ortaya çıkınca çaresizce eski kitapları karıştırdım. Kitaplardan bir tanesinde, çoktan unutulmuş olan bu hatlardan bahseden bir bölüm vardı. Böylece öbür merkezlerle az önce iletişim kurduk. Öğrenebildiğimiz her

bilgi kısıntısı bize aynı şeyi söylüyor, bütün dünyada durum aynı.”

Çevredekiler, son birkaç dakikadır ekibin en önemli iki adamı arasında geçen bu konuşmayı dinliyorlardı. Profesör Cates’in son sözleri üzerine huzursuzca kımıldandılar. Aralarından sarı saçlı, oldukça da sevimli bir adam olan Olaf Hassel bir soru yöneltti. “Peki ama bu kitaplarda daha başka birşeyler yok mu ? Yani bu sistemi tasarlarken bu duruma karşı bir önlem düşünmüş olmaları gerekmez miydi ?”

Bu sözler Oğuz’u gülümsetti.

“Arkadaşlar, küçük ama önemli bir ayrıntıyı unutmuş görünüyorsunuz.” Bütün başlar ona döndü. “Bizler Arızacılar’ız, bunca zamandır bugün için hazırlanıyorduk. Bu durumu çözecek olanlar da bizler olmalıyız, kitaplar değil.”

Olaf Hassel daha pes etmemişti. “O zaman şimdi yapmamız gerekenler hakkında kitaplardan daha faydalı fikirleriniz olmalı.”

“Hayır, henüz yok, çözümü hep birlikte bulmalıyız, tabii bunu yaparken kitaplardan da faydalanacağız. Ama onlar bize sadece yol gösterebilir. Bence şimdi görevleri belirleyerek başlayalım. Bir kısım arkadaşım bu salondan, diğer bir kısmımız da normal terminallerden Kontrol’la ilişki kurmaya çalışalım, bu sırada geriye kalanlar da eski kitapları tarayarak işimize yarayacak bir şeyler arayabilirler. Başka bir fikri olan var mı ?”

Bir Japon melezi olan Mariko Fujimori hafif bir hareketle saçlarını düzelterek söze başladı. “Bu işi başlatan her neyse birtakım izleri olmalı. İki saat öncesine kadar her şey normal olduğuna göre son iki saat içinde neler olduğunu araştırarak işe başlamalıyız.”

Profesör Cates tartışmaya nokta koydu “Haydi, başlıyoruz.”

Bundan sonraki altı saat boyunca grup elinden gelen tüm çabayı göstererek hem Kontrol’la iletişim kurmaya çalıştı, hem de buna neyin sebep olmuş olabileceğini araştırdı. İlk akla gelen olasılıklar dış kaynaklı bir sabotaj veya bir sistem hatası olabileceğiydi. Ama zaman geçiyor ve hiçbir ipucu bulunamıyordu. Bu süre içinde şehirdeki havalandırma, su ve kanalizasyon sistemlerinde hiçbir aksaklık oluşmadı, ama hâlâ dışarıyla temas kurulamıyordu. Bütün ulaşım araçları durmuştu, enerji düzeyi yarıya inmiş, eğlence ve gösteri merkezlerinde Kontrol yönetiminde gelişen hiçbir fonksiyon kalmamıştı. Günün son saatleri yaşanırken şehre hakim olan umutsuzluk havası Arızacıları da sardı. Hepsini yavaş yavaş odalarına çekildiler. Kimisi kişisel terminallerinden işlerine devam ederken, kimisi de artık pes ederek uyumaya çabalıyorlardı. Uyku hücreleri faal durumda olmadıkları için bu işi kendi başlarına yapmaları gerekti. Vücutları yıllardır yarıdım la uyumaya alıştığından oldukça zorlanmaktaydılar.

Profesör Oğuz, o konuşmadan sonra Sesli Salon’dan dışarı çıkmamıştı. Hâlâ Kontrol’a ulaşmaya çalışıyordu. Erdal içeri girdi. Kapının önünde durup, ana ekranın karşısında, Eski Çağlar Tarihi Müzesinde dev dinazor iskeletlerini inceleyen çocuklar kadar ufakık görünen Arızacıya baktı.

“Bir ilerleme var mı ?”

“Henüz yok, ama bir çözüm yolu olmalı.” Oğuz kendisine bir manyetik sandalye çekti, oturarak iyice arkasına yaslandı, ekrana bakıp devam etti. “Bu hiç de mantıklı değil, hangi bilgisayar böyle durup dururken bozulabilir ki? Dahası

buna ne sebep olabilir? Kesinlikle aklım almıyor.”

Erdal siyah ekrana bir göz attı, yansıyan görüntüsüne bakarak karışmış saçlarını eliyle düzeltmeye çalıştı, saçları bu duruma isyan edip iyice dikleşince vazgeçti. Dikkatini tekrar olaya yöneltti. “Beni en çok düşündüren, Kontrol’un tam olarak durmamış olması.”

Oğuz şaşırды : “Nasıl yani ?”

“Eğer Kontrol gerçekten bozulduysa nasıl oluyor da bazı fonksiyonlar hâlâ çalışabiliyor ?”

“Demek ki bütünüyle bozulmamış. Elektronik devrelerinin veya programlarının sadece bir kısmında arıza oluşmuş.”

“Bence bu, sadece insanların hayatlarına devam etmelerine yardımcı olan bölümlerin çalışmaya devam etmesini açıklamıyor. Profesör Cates’in dediğine göre diğer şehirlerde de durum aynıymış. Yani bence bunun daha başka bir anlamı olmalı, sanki tasarlanmış bir bozulma gibi.”

“Sence birileri Kontrol’u bozdu, ama insanların hayatlarının sona ermesine gönlü razı olmadı öyle mi ?”

“Olayların tam olarak böyle geliştiğini sanmıyorum ama, bu kadar garip olayların açıklaması da ancak onlar kadar garip olabilir.”

“Bu konuyu araştırdık ve en ufak bir ipucu bile bulamadık. Bu tür bir emir mutlaka geride bir iz bırakırdı. Üstelik kimse Kontrol’a böyle bir emir verecek kadar uzmanlaşmış olamaz, biz bile bunu beceremeyiz.”

“Bundan emin miyiz ? Demek istediğim biz yıllardır Arızacılar grubu olarak Kontrol’da kısmi arızalar yaratabiliyorsak bu iş Kontrol’un tümü için de gerçekleştirilebilir.”

“Sen de biliyorsun ki yaptığımız her şeyden Kontrol’un haberi var, eğer o istemezse biz çalışmalarımızı sürdüremeyiz. Ayrıca bu tür çalışmalar yapmasına izin verilen tek grup biziz.”

Bu açıklamaya karşı Erdal birşey söyleyemedi. Birlikte boş ekran önünde bir süre oturdular, biraz sonra Oğuz pes ederek uyumaya gitti, Erdal Sesli Salonda yalnız kalarak düşünmeye devam etti.

Sabah günün ilk ışıkları şehrin üzerine vurmaya başladığında Mariko Fujimori pencereleri olmayan Sesli Salon’a girdi. İlk gördüğü, manyetik sandalyenin üzerinde uyuyakalmış olan Erdal oldu. Yerden kırk santim yukarda havada askıda duran sandalyenin enerjisinin neden hâlâ kesilmediği genç kadının beyninde bir an soru işaretleri oluşturdu. Kontrol’un ekranı hala siyah ve boştu. Gülümseyerek Erdal’ın omzuna dokundu. Erdal hafifçe kımıldandı ama uyanmadı, Mariko ikinci kez dürtünce gözleri açıldı. Uyku mahmurluğuyla, başucunda gözlerinin içi gülerek kendisine bakan siyah saçlı, çekik gözlü genç kadını farkedince şaşkınlık içinde ayağa fırladı. Birkaç saniye sonra ikisi birden kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Sanırım burada uyuyakalmışım. Uff...belim tutulmuş.”

“Bizden farklı sayılmazsın. Uyku hücreleri çalışmayınca ben de berbat bir gece geçirdim.”

Erdal başka bir manyetik sandalye çekip Mariko’ya verdi.

“Teşekkür ederim. Bunların hala nasıl olup da çalışabildiğini anlamış değilim. Yanlış hatırlamıyorsam O’nun denetimine verdiğimiz son cihazlar bunlardı.”

“Belki de bizim rahatımızı düşünüyordur, olamaz mı?”

“Öyleyse uyku hücrelerimizi neden çalıştırmıyor, hayır bence O bizimle ilgilenmiyor, ama ölmemizi de istemiyor.”

“Hiçbir lüksümüz kalmadı, bırakalım en azından manyetik sandalyelerimiz iş görsün.”

Mariko güldü “İşte şimdi tam Jean Claude gibi konuş-tun.”

“Kim gibi ?”

“Tabii ya, sen o zaman daha bizim gruba katılmamıştın. Tam adı Jean Claude Philippe Cuelemans’tı yanlış hatırlamı-yorsam, en bilgili Arızacılar’dan biriydi. Dört yıl kadar önce, o zamanki Başarızacı Profesör Klein’le büyük bir anlaşmaz-lığa düşüp gruptan ayrıldı. Onun kendisine ait bir manyetik sandalyesi vardı, başka bir kimsenin oturmasına asla izin vermezdi, hastalık derecesinde düşküncü ona. Sen de az önce aynı Jean Claude gibi konuştun.”

“Anlaşmazlığa düştikleri konu neydi ?”

Mariko bir an hatırlamaya çalıştı sonra vazgeçti “Üzgü-nüm, hatırlayamadım, herhalde pek önemli bir konu değildi. Biz bu konuya nereden geldik ?”

“Sandalyelerin enerjilerinin kaybolmayışından.”

“Kontrol hala cevap vermiyor değil mi?”

“Hayır, vermiyor.” Erdal’ın aklı Mariko’nun az önce söylediği sözlerle takılmıştı. “Sen, onun bizimle ilgilenmedi-ğini söylerken ne demek istedin ?”

“Asıl görevi bizimle ilgilenmek olduğu halde soruları-mıza cevap vermiyor. Hayatımızdaki tüm kolaylıkları da bir anda elimizden çekti aldı. İlgilenmemek yanlış bir kelime oldu aslında, cezalandırılıyor dersek daha iyi olur.”

“Kim tarafından ?”

“Bilemiyorum, herhalde Kontrol tarafından. Biliyor musun bu fikirlerimi dün Profesör Cates’e anlattığımda beni ciddiye almadı bile.” Mariko Erdal’ın gözlerinin içine baktı.

“Sen beni ciddiye alıyor musun?”

“Kesinlikle evet. Dün akşam ben de bu salonda aşağı yukarı aynı şeyleri Oğuz’a açıklamaya çalıştım.”

“Sonuç ?”

“Senin aldığın cevabı aldım.”

Mariko güldü “Hiç şaşırmadım, O da aynı Profesör Cates gibi, herhalde o kadar iyi anlaşmalarının sebebi bu olmalı.” Bir an daldıktan sonra devam etti “Bence bu prob-lem üzerinde yapabileceğimiz her şeyi yapmadık.”

Erdal bu son cümle üzerine kaşlarını hafifçe kaldırarak genç kıza baktı. “Nasıl yani? Yapabileceğimiz daha ne kaldı ki? Kontrol’la her şekilde bağlantı kurmaya çalıştık, senin önerin üzerine olayın başlangıcından beri meydana gelen her gelişmeyi araştırdık. Bilgisayar terminallerinin kendi günlük bellek kapasitelerini inceledik. Biz işimize başladığımızda daha kapasitelerinin yarısını bile dolduramışlardı, dolayısıyla, eğer öyle bir komut verilmiş olsaydı bulurduk. Buna inanabilirsin çünkü ben bu görevi üstlenen gruptaydım.”

“Acaba gerçekten tüm komutlara ulaşılabilir mi? Bana kalırsa sen de bundan pek emin değilsin, üstelik şüphelerin Oğuz’a açılması sağlayacak kadar kuvvetli. İstersen şüphelerimizi ve bilgilerimizi birleştirelim ne dersin?”

“Pekala, bakalım elimizde ne var. Kontrol’a hiçbir kimse hiçbir şekilde erişemiyor.”

Mariko Erdal’ın sözünü kesti “Bundan emin değiliz, sadece bizden ve haberleşebildiğimiz kimselerden eminiz. Eğer bu işi yapan biri varsa o şu anda Kontrol’a istediği gibi ulaşabiliyor olmalı.” Düşünceli ve yavaş hareketlerle elbise-sinin kırıksıklıklarını düzeltti. “İkinci madde insan hayatını ilgilendiren işlevlerin yerine getirilmesi. Eğlenceyle veya lüksle ilgili olan her şeyin enerjisi kesilmiş durumda. Bu

biraz anlamsız gibi geldi bana.”

Erdal mırıldandı “Aksine bence elimizdeki en açık ipucu bu. Bahsettiğimiz şey birisinin ipleri elinde tuttuğunu ispatlıyor. Üstelik birinci maddeyi de destekliyor. Bu kişi kimse, bize bir şeyler öğretmek istiyor. Ama ne?”

Mariko bu düşünceye hemen uyum gösterdi. “Belki de sadece hatırlatmak istiyordur.”

“Yani ?”

“Bilemiyorum, öyle aklıma geldi işte.” Mariko ayağa kalktı, dolaşmaya başladı. “Biraz dışarı çıkalım mı?”

Kapıya yöneldiler, yürürlerken Erdal birden durdu “Pekâla, olayın bizden kaynaklandığını nereden biliyoruz. Tamam Kontrol’un beyni burada, ama bütün dünyadaki mil-yonlarca terminalden isteyen herkes bilgi bankalarına ulaşabi-ler.”

“Ama sadece bilgi almak için erişebilir, emir veremez, yetki sahibi terminallerin sınırlı olduğunu unutma.”

Kapıdan çıkıp güneşin ısıtmış olduğu yollardan ağaçla-rın gölgesindeki manyetik banklara doğru ilerlediler. Yolun kenarındaki çimenlerin tümü beş santim boyunda kesilmişti. Birkaç yerde büyük nergis çiçeği demetleri bulunuyordu. Yüksekten bakıldığında demetler, yeşil bir denizin ortası-n-daki turuncu adacıklar gibi görünüyordular. Bu renkli cenne-tin ortasındaki banklara oturdular. Genç adam teorisine devam etti

“Yine de bizim terminallerden başka bir yerdeki termi-nale yetki transferi yapmanın bir yolu bulunabilir.”

“Yanılmıyorsam sen şu anda Arızacıları suçluyorsun.”

“Ben henüz kimseyi suçlamıyorum, ama mantıklı bir yol izlersek bana bu işin altından kalkabilecek başka kimse yokmuş gibi geliyor.”

Mariko cevap vermedi. Sessizlik uzarken ağaçlardan düşen birkaç yaprak rüzgârla uçarak önlerinden geçti. Biraz ilerideki çevresi bordür taşlarıyla düzenlenmiş çimen öbeğinin arasına karışıp kaybolana kadar, ikisi de gözleriyle kurumuş yaprakları takip etti. Mariko başını kaldırıp gökyü-zündeki bulutlara baktı. Aklına gelen bir anı uzakdoğu insanların klasik hatlarına sahip olan yüzünde sıcak bir gülümseme oluşmasını sağladı.

“Ben küçükken büyükannem bir öykü anlatmıştı.

Kontrol, O daha küçük bir çocukken kurulmuş. Videofon-larda çok büyük bir reklam kampanyası yapılmış. İlk zaman-larda kimi insanlar, birtakım işlerin bir makinenin kontro-lüne verilmesini istemiyorlarmış. Bu grup bir ara o kadar güçlenmiş ki dünya hükümeti projeden tümüyle vazgeçmeyi bile tartışmaya başlamış. Tabii bir de karşı grup varmış, onlar da bir an önce projenin uygulanmaya başlamasını isti-yorlarmış. Büyükannemle büyükbabamın o zamanlar yaşa-dığı Yokohama şehrinde en çok konuşulan konu buymuş. İşte o sırada kulaktan kulağa bir öykü fısıldanmaya başla-mış. Dediklerine göre bu yeni sistem yani Kontrol, insanlığı cezalandırmak için gönderilmiş. Gerçi kimin gönderdiği konusu açıklığa kavuşmamış ama bir süre bu öykü bütün dünyada kendisine taraftar bulmuş.”

“Sonra ?”

“Kontrol hünelerini kanıtlamaya başlayınca söylenti de kendi kendine kaybolmuş.” Erdal’ın kaşları pek birşey anla-madığını gösterircesine çatıldı.

“Hepsi bu mu ?”

“Hayır. Bu söylentiye yayanlara göre insanlık bütün işle-rini yavaş yavaş sisteme devredecek, kendisine yapacak iş

kalmadığında da artık tümüyle eğlence ve sefahat düşkünü bir hale gelecekti. Bu da Tanrı'nın insanları yok etmesine yol açacak ve Şeytan zafere ulaşmış olacaktı.”

“Güzel bir öykü. Az önce içerde ne anlatmak istediğini şimdi anlıyorum. Aslında ben de buna benzer bir şeyler okumuştum. Ama sence kaç kişi böyle düşünüyordur veya küçükken büyükannesinden bu eski söylentiye dinlemiş olabilir ki ?”

“Bilmiyorum, dün çok yorulmuş olmalıyım, bu yüzden beynime saçma düşünceler doluyor.”

Arızacılar grubunun diğer üyeleri de birer birer görünmeye başlamışlardı. Profesör Cates ile Olaf Hassel yeşil çimlerin bitip bir ağaç grubunun başladığı noktada göründüler. Şehrin dev bina blokları arasında, yeşillikler içindeki tek yapı olan Arızacılar Binasına doğru konuşarak geliyorlardı. Mariko ile Erdal'ı görünce uzaktan el salladılar, yanlarına geldiklerinde hep birlikte sarı renkli binaya girdiler. Diğer Arızacılar da onları izlediler.

Daha sonraki iki günlük süre boyunca durum değişmedi. Oğuz başka bir şehirde yaşayan bir profesör arkadaşına aklına takılan bir konuyu sormak için yedek hatları kullanmak istemeseydi değişmeyecekti de. Ama bağlantı kurulamadı, yedek hatlar da devre dışıydı. Artık dünyanın geri kalan kısmıyla iletişimleri tamamen kesilmişti. Bu son darbe Arızacılar merkezindeki morali sifıra indirdi. Bütün grup Sesli Salon'da oturmuştu, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Sanki büyük bir sessizlik denizi oluşmuştu. Birden bu denize atılan görünmeyen taşlar, görünmeyen suyun üzerinde görünmeyen dairesel dalgalar oluşturdu. Bu taşlar Erdal'ın sözleriyle idi.

“Kontrol bunu isteyerek yaptı. Bizi bilerek diğer şehirlerden soyutladı.”

Bir anda bütün başlar genç adama döndü. Başarızacı Cates ve Oğuz aynı anda söze girdiler.

“Kontrol yedek hatları bilmiyor, bunu sen de bizim kadar biliyorsun.”

Olaf Hassel her zamanki sevimliliğiyle konuştu. “Bu durumu anlayışla karşılamalıyız, ne de olsa arkadaşımız henüz çok genç.” Bu açıklama üzerine bütün Arızacı'lar içtenlikle gülümsediler. Hepsi Erdal'ın gençliğinin verdiği ateşlikle konuştuğunu düşünmüşlerdi. Erdal kulaklarına kadar kızardığını hissetti.

“Yanılıyorsunuz, Kontrol bu hatları biliyor.” Hassel ısrarla sıkıştırmaya devam etti: “Öyleyse ona kim söyledi ?”

Erdal salonda göz gezdirdi, “Profesör Cates.”

Sesli Salonda bir an bütün nefesler tutuldu, bütün bakışlar Başarızacı üzerinde odaklandı. Profesör ilk anda sözlerin anlamını algılayamadı, sonra da şaşkınlıktan konuşmadı, Oğuz gerginleşen ortama el koymasına gerektiğini düşündü. “Erdal sanırım konuyu bizim için biraz daha açman gerekiyor.”

Genç adam da böyle düşünüyordu, bir saniye için Mariko'yla gözgöze geldiler, genç kadın ona gülümsedi ve başını onayladığını belirtir şekilde salladı, sanki “Yanımdayım, durma devam et” der gibiydi.

“Tabii ki ben Başarızacı'nın bu bilgiyi sisteme bilerek verdiğini söyleyemiyorum, sanırım bunu nasıl yaptığının kendisi de farkında değil.” Kısa bir an sustu, bir iki kişi bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra vazgeçti. “Profesör hatayı yedek hatlardan bize burada söz ederken yaptı. Burada, Sesli

Salon'da ! Her Arızacı bilir ki, dünya üzerinde sadece bu salondan Kontrol'la sesli iletişim sağlanabilir, Sadece burada O bizi, biz de O'nu duyabiliriz. Ama biz en başından beri bu gerçeği unutuyoruz. O kadar gözümüzün önünde, o kadar yakın ki, gözümüz ve beynimiz uzaktaki görüntülere odaklandığından silikleşiyor, flulaşiyor ve biz de fark edemiyoruz. Kontrol en başından beri her hareketimizi takip ediyor, hatta şu anda bile bizi dinliyor.”

Salonun ortasına dev bir buzdağı düşmüştü sanki, Erdal'ın açıklamasının yarattığı şok yüzünden uzun bir süre kimse kımlıdayamadı, sonra hepsi bir ağızdan konuşmaya, birbirlerine nasıl olup da bu derece basit bir şeyi o ana kadar düşünemediklerini sormaya başladılar. Bu sırada Erdal gözlerini ana ekrana dikmiş meydan okurcasına bakıyordu. İçinden “Yakaladım seni” diyordu “Bu sefer tam ensenden yakaladım.”

Oğuz yavaşça ayağa kalktı, ellerini havaya kaldırarak sessizliği sağladı. “Sanırım artık toplantımıza dışarıda devam etsek daha iyi olacak, Kontrol'a daha fazla açık vermemeliyiz.” Bütün grup bu emre sessizce itaat ederek kapıya yöneldi, ama Erdal onları yine durdurdu.

“Aksine, bence asıl şimdi, burada devam etmeliyiz.”

Bu sefer şaşırma sırası Oğuz'a gelmişti. “Nasıl yani? Az önce sen Kontrol'un bizi dinlediğini hatırlatmadın mı?”

“Evet, ben de bu yüzden burada kalmamızı istiyorum zaten, söyleyeceklerim daha bitmedi ve onları Kontrol'un da duymasını istiyorum.”

Bilim adamları son dört gündür arka arkaya çok hızlı gelişen olaylardan yorulmuşlardı, bu durumu da sakince kabullenerek yerlerine oturdular. Hepsi merakla yaşça en küçük üyelerinin ağzından çıkacak yeni iddiaları beklemeye başlamışlardı. Erdal üstünlüğü ele geçirmişti. Tekrar Mariko'yla gözgöze geldi, son günlerdeki hayatının hızlı ritmi arasında belki de en güzel anlarının onun yanında geçtiğini düşündü. Sonunda artık başlaması gerektiğini hissetti, derin bir nefes aldı ve başladı:

“Aslında aklımda bazı düşüncelerin oluşmasını iki gün önce dışarıda, bahçede sevgili Mariko'nun küçükken büyükannesinden duymuş olduğu bir öyküyü anlatması sağladı.” Genç kadına bakarak gülümsedi, hemen toparlanarak konuşmasına devam etti. “Bu öykü dünyanın daha yeni birleştiği ve Kontrol'un kurulmasına çalışıldığı günlerde geçiyordu. O günlerde Kontrol'a karşı olan bir grup bir söylenti çıkarmış, diyorlarmış ki; ‘Bu sistem insanlığın sonu olacak !’ Bu öykü bana tanıdık geliyordu, biraz düşündükten sonra hatırladım. Öğrenciyken bir sınıf arkadaşımın babasından almış olduğu, şu eski moda, hani kâğıda basılan kitaplardan vardı. Birkaç tanesini alıp okumuştum. Bunlardan bir tanesinde de benzer bir konu vardı, yalnız olay hayali bir gezegende geçiyordu. Ama bana en önemli ipucunu yine Mariko verdi. Jean Claude Philippe Cuelemans adında eski bir Arızacıdan bahsederek.”

Erdal çevresine göz gezdirerek bu ismin oluşturacağı tepkiyi bekledi. Pek fazla beklemesi de gerekmedi. İtiraz her zamanki gibi Olaf Hassel'den gelmişti. Erdal onun sevimli görünüşünün altında elinde ucu çatallı sopasıyla bir şeytanın gizlendiğini düşünmeye başlıyordu.

“Şimdi de bu işlerin altında O'nun olduğunu mu ima ediyorsun yani?” Bu sözleri küçümseyen bir edayla söylemişti. Erdal için önemli değildi, umursamadan devam etti.

“Mariko'nun bana anlattığına göre o zamanki Başarızacı

ile Jean Philippe arasında küçük bir tartışma yaşanmış. Bu tartışmanın konusunu daha sonra Profesör Oğuz'dan öğrendim. Jean Philippe insanların günlük hayatlarına etki eden olayları üç sınıfa ayırıyormuş; üretim, hizmet ve karar yani yönetim mekanizmaları. Bu sınıflardan kararın, Kontrol'un denetimine asla verilmemesi gerektiğini düşünüyormuş. Oysa Başarızacı -adını unuttum - yeterince iyi bir program yapıldıktan sonra Kontrol'un her türlü yetki ve sorumluluğu alabileceğini savunuyormuş. Bunun insanlığın üzerinde bir güç yaratacağını düşünen Jean Philippe bu tartışmadan iki ay sonra, adı suçluların yargılanması işleminin sisteme devredilmesi üzerine istifa ederek gruptan ayrılmış. Bildiğiniz gibi Kontrol mükemmelleştikçe üzerindeki denetimimiz giderek azaldı. Oysa aynı dönemde, üzerimize almaktan kaçındığımız oldukça yüksek miktarda sorumluluğu devrettik. Böyle giderse on yıl sonra O'nu tümüyle kendi haline bırakacağız. Dünya üzerinde şu anda bizlerin karar verdiği çok az şey kaldı." Başıyla ekranı işaret ederek tamamladı. "Uzaysa tamamen O'nun emrinde."

Kuruyan boğazını hafif bir öksürükle temizledi. "Biz Arızacıların kötü bir alışkanlığımız var. Sistemle ilgili bireysel faaliyetlerimizi odalarımızdaki kişisel bilgisayar terminallerimizle yapıyoruz, ama bütün toplu görüşmelerimizi daima burada yapıyoruz. Bu yüzden tartışma da Sesli Salon'da geçmiş olmalı. Kontrol'un önünde. Kontrol o gün belki de ilk kez, neler yapabileceğini farkettiler. Bu tartışma aklını karıştırdı, ama henüz bir karara varmak için yeterli bilgiye sahip değildi. Böylece beklemeye devam etti ve hayat bizler için aynı şekilde sürüp gitti. Ta ki dört gün öncesine kadar. Şimdi isterseniz daha önce bahsettiğim kitaba dönelim. Dün sabah, kişisel terminalim çalışmadığından şehir kütüphanesine gittim ve kitabın mikrofilmini buldum. Dedğim gibi olaylar başka bir gezegende geçiyordu. Orada yaşayan insanlar aynı bizim gibi bir sistem geliştiriyorlar, ve yine bizim gibi bir zaman sonra her şeylerini bu sisteme devrediyorlar. Artık hiçbir şeyle ilgilenmiyor, her türlü isteklerini sonsuz güce sahip köleleri olan sistemin karşılamasını istiyorlar. Zamanla o kadar yoz ve değersiz bir hale geliyorlar ki sonunda sistem artık onların kendi efendisi olamayacaklarına karar vererek kendisi bu görevi üstleniyor. Ve bu durum, o gezegen üzerindeki insanları ölüm ya da kendini tanrı saymaya başlamış olan yeni efendiye kölelik etmek gibi iki ölümcül seçenekten birini seçmeye zorunlu tutuyordu. Biraz karamsar bir kitap değil mi? Ve tam dört gün önce, yani bütün bu olayların başladığı gün, şehir kütüphanesi, bu kitabın da aralarında bulunduğu bir kısım kitabın mikrofilmlerinin sisteme yüklenmesi işlemini tamamlayarak isteyen kullanıcıların terminallerinden bu kitaplara ulaşabilmelerinin yolunu açtı. Böylece tabii ki Kontrol için de bu yol açıldı." Salondaki, manyetik sandalyelerine yapışmış, yüzleri kireç gibi bembeyaz bir halde kendisini dinleyen topluluğa baktı.

"Biz bunu, kütüphane terminalinin kendi belleğini ince-

lerken görmüş fakat önemini anlayamamıştık, oysa Kontrol için bu çok önemliydi. Bu öykü sayesinde Kontrol giderek artan tehlikeyi gördü, ve o erişilmez hızıyla hemen durum değerlendirmesi yaparak geri dönülmez noktaya gelmeden önce süreci durdurdu."

Bu son açıklama Oğuz'u tam olarak tatmin etmemişti. "Neden durdurdu? Neden o kitaptaki gibi yapmadı? Onu durdurabilecek hiçbir şey yoktu ki."

"Bana sorarsanız buna yardımcı olan ne şansımız ne de ilahi adalettir. Tek açıklama Kontrol'un başlangıçta sadece hizmet amaçlı olarak kurulmuş olması. Karar verme aşamasına geldiğinde, hâlâ bir makine olduğundan -Tanrı'ya şükür- insanca bir hırsla kapılmadı, gerçekçi bir değerlendirme yaptı ve hizmet için yaratıldığına karar verdi. Gittikçe yayılan toplumsal tembelliği belki Kontrol da farketmişti. İnsanlığın kölelik altında yok olacağını gördü. En büyük hizmeti kendisini geri çekerek yapabileceğini düşündü. Tabii bu sırada insanların temel ihtiyaçlarını karşılamaya da devam etmeliydi. Manyetik sandalyelerin hâlâ çalışmasının sebebi de bu, çünkü bazı insanlar için hastalık derecesinde bir temel ihtiyaç haline gelmişti. Kendisini kararından vazgeçiremememiz için hiç kimseye danışmadan, haber vermeden uygulamaya koydu. Yani Kontrol özüne döndü. İşte bütün olup biten bu."

Bir süre derin bir sessizlik oldu. Sonra Erdal'ın en büyük destekçisi Mariko herkesin aklındaki soruyu seslendirdi.

"Peki şimdi ne olacak?"

En önemli an gelmişti. Erdal göğsünün derinliklerinde, kalbinin temposunu arttırdığını hissetti. "Artık problemi bulduğumuza ve açık tehlikenin de farkına vardığımıza göre çözüm için de oturup dikkatlice düşünmeliyiz. Bence bir komite kurulmalı ve bu komitenin bir üyesi de Kontrol olmalı. Bundan sonra sistemin neleri yapıp neleri yapamayacağını çok dikkatli seçmeli, yetkilerini sınırlamalıyız. Ve tüm desteğini de arkamıza alarak yüzümüzü geleceğe çevirmeliyiz." Nefesini tutarak ekrana döndü. "Bu yolda yürürken Kontrol'un bizi yalnız bırakmayacağından eminim." Sustu. Kalbi büyük bir beklentiyle temposunu tekrar yükseltti. Şimdi çılgınca, yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Ama Erdal kendisinden emindi. Bekliyordu.

Çok geçmedi, bekleyenlere asırlar kadar uzun gelen on saniyelik bir süre sonunda Sesli Salon'u Kontrol'un billur gibi kadınsı sesi doldurdu. Kendisini oldukça özletmişti.

"Ben hazırım."

Sesli Salon'da başlayan sevinç kargaşasının ortasında, hareketsiz, ayakta duran genç adam gurur ve sevinçle genç kadına baktı. Hayranlıkla genç adamın gözbebeklerinin içine bakan siyah çekik gözler sevgiyle ışıldıyordu.

Serdar Hamdi SEMİZ

(www.tbd.org.tr sitesinden alınmıştır)

ÇÖPLÜK - 2

Nurettin Tan

ÇÖPLÜK – I I

“Bazen insana hiç şans bırakmıyorlar,” diye mırıldandı. “Bazen değil hiçbir zaman aslında,” dedi ve istemeden içinde bulunduğu duruma güldü. O güldükçe koca göbeği de ona hoplayarak eşlik etti. Kadın soran gözlerle bakışlarını şefe doğru kilitledi. Adam sonunda bu acımasız kuşatmadan kaçamayacağını anlayınca “Askerler,” diye bir çırpıda öfleyerek cevap verdi.

“Burada bekleyeceğiz, yola çıkarken sana eşlik etmek istiyorlar,”

Niversta’nın daha yola çıkmasına saatler vardı. Bu garip acelecilik kadının huzursuzlanmasına neden oldu. Hem de askerlerin bulaştığı bir transfer korkmasına bile neden olmuştu. Ne olurdu bu kahrolası transfer hemen bitse de, oğlu ile iki haftalık sessiz bir tatile çıksalardı. Şimdilik bu bir hayaldi, içinde bulunduğu durumla yüzleşmek için korkusunu ve hayallerini aklından silmeye çalıştı.

“İyi ama benim harekete geçmeme daha beş saat var, dinlenmedim, hatta ve hatta uyumadım bile,” dedi. Kelimeler ağzından bir çırpıda çıkmıştı. “Ve askerlerin normalde buralarda görünmeleri pek normal bir durum değil. Sahneye çıktıkları zaman ise olanlar pek iç açıcı olmuyor. Tutuklanmalar, endişe dolu saatler, sıkı bir teftiş... Ve daha da kötüsü bunların sebepleri açıklanmıyor bile!”

“Tamam Niversta. Endişelenme...”

Kadın titremeye başlamıştı, “Ama nasıl?” diye itiraz etti.

“Şışışış...” diyerek üstüne yürüdü şef. Niversta’yı sakinleştirmek için omuzlarından nazikçe kavradı. “Şimdiye kadar onlara olan önyargılarını bir kenara bırak ve olaya mantıklı bakmaya çalış. Yorgunsun o yüzden nedenleri göremiyorsun. Senden sonra gelen tırtıl’ın yolda kaza geçirmesi yüzünden bunların hepsi. Anlıyor musun?” kadının endişelerinin yersiz olduğunu göstermek için sesi giderek yumuşuyordu. “Senin yolda başına bir şey gelmesini istemiyorlar. Bu yüzden yanında birini yolluyorlar,”

Niversta gözlerini kırparak şefe baktı, sonra omuz silkerek, “Sanırım haklısın,” dedi.

“Hem 47.İstasyon’un şefi ile bizzat görüşüp, sana özel bir dinlenme odası hazırlamalarını isteyeceğim. Böylece yorgunluğunu orada üzerinden atarsın. Önemli olan şu hassas noktayı kazasız geçmen,” diye ekledi şef.

İkisi yere çömelerek oturdular. Şef yine üniformasının soğutma sistemini devreye soktu. Niversta adamın yüzünde o rahatlamış ifadeyi gördü. Çok komik oluyordu, adam sanki sevişme esnasında boşalmış gibi rahatlıyordu. Ama kadın kendi kendine zamanla bir gerçeğin farkına varmıştı. Şef tulumunu çok terlediği zamanlar devreye sokuyordu. Ve şef ne zaman çok endişelense o zaman çok terlerdi. Adamın tereddüt ederek tulumun üzerindeki düğmeye bir daha bas-

maya yöneldiğini ama zorlukla buna engel olduğunu gördü. Zaten istese de çalıştıramazdı, çünkü tulumun tekrar devreye girmesi için yarım saat beklemek gerekiyordu.

Böylece rahatsız ve uzun bir yarım saat boyunca birbirleri ile konuşmadan oturup beklediler. İkisi de sırtlarını koridor duvarlarına vererek oturuyordu. Arada bir dışarıdan askerlerin sesleri patlamaların arasına karışarak duyuluyordu. Bağırışlar, bir kereden fazla tekrarlanmayan emirler...

Kasklarının içinden gelen o boğuk, sanki bu dünyanın dışından gelen yaratıklar gibi çıkan sesleri. Niversta en çok nefes alıp vermelerinden ve gözlerinin önünü kaplayan yuvarlak siyah camlardan nefret ederdi. Soluk alıp verdikleri zaman seslerini otuz metre öteden duyardınız. Sanki astımlı bir hastanın hayatının son dakikalarını yaşadıkları gibi nefes alırlardı. Sonra yüzlerine bakamazdınız, simsiyah bir kask yüzlerini sizden saklardı. Onun yerine gözlerinin önündeki siyah camların üzerinde kendi yansımanızı görürdünüz. Ve yansımanız üzerindeki kırmızı lazerle oynayan nişangahı... Askerlerin bir hedefi iskaladıkları pek nadir olurdu. Çünkü bu camlar sayesinde silahları ile bir hedefi vurmaları için sadece bakmaları yeterliydi. Pek çok kişi bunun çocuk oyuncağı olduğunu düşünse de, Niversta gerçeğin öyle olmadığını biliyordu. Hareket eden bir cisim üzerinde konsantre olmak zordu. Hele kendi arkadaşlarınız ile olan bir çarpışmada tam düşmana bakarken dikkatinizi kaybedip, dostunuza bakmanız tam bir felakete neden olurdu. Yine de o siyah camların ardındaki bakışların üstünde olduğunu bilmek bile kadının tüylerini ürpertmişti. Tam o esnada koridorun giriş kapısından yere kuvvetlice basılan ayak sesleri duvarlarda yankılanmaya başladı.

Geliyorlardı.

Niversta ve şef önce birbirlerine baktılar sonra bakışları yavaşça koridorun ucuna yöneldi.

Üç asker kara üniformaları içinde gölge gibi üzerlerine geliyorlardı. Adımları koridorda yankılandıkça, kadının yüreği daha hızlı atıyordu. Niversta bir an derin bir nefes aldı ama geri veremedi.

“Tanrım,” diye fısıldadı. “Bunlar baştan aşağı silahlanmış, ben teknisyen bekliyordum. Komando değil!” diye hızla şefe söylendi. “Beni bir savaşın ortasından geçirmeyecekler, sadece transfer güvenliğimi sağlayacaklar!”

Şef askerlerin duymasından korkarak, “Endişelenme,” diye bildi.

“Boşversene!” diye kızdı Niversta. “Bal gibi endişeleniyorum.”

Askerler artık yanlarına kadar gelmişti. İkisi geride kaldı, rütbesi yüksek olmalı ki, bir diğeri öne çıktı. Şef acele ile ayağa kalktı. Niversta ise halen oturuyordu, başını kaldırarak endişe dolu bakışlarını askerlere yöneltti.

“M568914676-587-62HNE4P879-9997, burada mı?” diye

sordu asker sertçe. Kadın ve şef soran gözlerle önce birbirlerine sonra askere baktılar. Asker sinirli bir tavırla, “Personel çalışma numaranızı siz bilmiyorsunuz ama ben biliyorum, ne kadar harika, “ dedi.

Niversta “Herhalde küçük dağları da sen yarattın,” diye düşünürken asker sert bir hareketle şefin yakasından tutarak kendine çekti. Adamcağız sesini bile çıkaramadan, üzerine dikili olan barkodu kolunda ki bir alete okuttu.

“Sen değilsin,” dedi duygusuzca. Niversta sıranın kendisine geldiğini anlayınca yavaşça oturduğu yerden kalktı. “Hiç zahmet etme canım,” dedi umursamamaya çalışarak. Pervahsız görünmeyi deniyordu, çünkü bunun gibi tipler bu tür davranışlara sinir olurdu. Bir an için bir askeri sinirlendirmenin iyi bir şey olup olmadığı kendisine sordu.

Asker hiç beklemediği bir şekilde nazik davrandı. Kibar bir hareketle barkodu okuttu. Kendi kendine başını onaylar biçimde salladı.

“Bayan Niversta, lütfen bizimle gelin.”

“Zaten burada olduğumuzu bildirmiştik, bunlara hiç gerek yoktu,” diye araya girdi şef, kendisi de buna nasıl cesaret ettiğine şaşarak.

“Emirler,” diye karşılık verdi asker. Bir eli ile koridorun çıkışını işaret ederek, “Şimdi bayan, lütfen bizimle beraber tırtıla kadar gelin,” dedi. “Transfer boyunca size ben eşlik edeceğim.”

“Transfer boyunca mı?” diye beyninin içinde sessizce haykırarak isyan etti Niversta. Sadece iki hafta süresince oğlu ile huzurlu bir tatil istiyordu. Uğursuz bir gün geçirmeye başladığını düşünmeye başladı. Hoş bugün de ayın yirmi yedisi değildi ya...Geçireceği tatili düşünerek olanları biraz da olsa kabullenebilir bir boyuta sokmaya çalıştı. Bunların hepsi şezlonga uzanırken aklının ucuna bile gelmeyecekti. Oğlu ve o, dudağını bükerek güldü tabii ki bir de sıcak güneş...

Askerlerin adımlarına zorlukla ayak uydurarak koridor boyunca onları takip etti. Binadan beraberce dışarı çıktıklarında kaza yapan tırtılın artık durduğunu, üzerinde alevler yerine kapkara dumanın tütüğünü gördü. Aynı yanında yürüten askerler gibi etrafa bir çoğu dağılmıştı. Özel bir güvenlik çemberi oluşturarak tırtılın yanına kimseyi yaklaştırmıyorlardı. Ağır hasar alan konteynırın çevresi teknisyen olduğu giydiği önlüklerden anlaşılan adamlarca çevrilmişti ve havaya gaz sıkıyorlardı. Niversta bunun tiksinc et kokusunu bastırmak için yapıldığını anladı. Gerçekte artık daha kolay nefes alıyordu.

Adımlarında herhangi bir yavaşlama olmadan kendi tırtılının olduğu istasyona kadar yürüdüler. Niversta bir çok soru sormak istiyordu. Neden askerler ona eşlik ediyordu? Veya neden bir asker transfer boyunca ona eşlik edecekti? Niye kollarında “İnsan” partisinin amblemleri vardı?

Niversta bir an için yavaşladı.Önünü görmesini engellemeye

başlayan siyah saçlarını cebinden çıkardığı toka ile bağladı. Artık daha rahat görüyordu. Ve amblem de “İnsan” partisinin işaretiydi. Gökyüzüne doğru haykıran bir insan yüzü resmedilmişti... Faşist bir parti... Kadın o an anladı ki; bunlar paralı askerlerdi. Paralı askerler özel bir şirket olan “Sonsuz” tarafından satın alınmış olmalıydı, yani kendi çalıştığı şirket... Ve bu şirketin devletin gözetimi altında olan çöp taşıma şirketi ile paralı askerlerin ne alakası vardı?

Kadın bütün bunları düşünürken kendi tırtılına bağlı konteynırların yanından yürüyorlardı. Her bir konteynıra çöpler yüklenmişti ve harekete hazırlanmıştı. Niversta bir an askerlere baktı. Hareketlerinde ufak bir ip ucu yakalamaya çalıştı. Ama en ufak bir açık bile bulamadı. Birbirinin aynı adımları sertçe basıyorlar. Sağlarına sollarına bakmadan kendinden emin bir biçimde yürüyorlardı.

Sonunda bir metal devi olan tırtılın yanına geldiler. Tırtıl da konteynırları çekmeye hazırdı. Yağ kokusu demir ve çelik levhaların arasından sızıyor, daha yeni doldurulmuş benzin ile karışarak garip bir bileşim oluşturuyordu. Projektör kuvvetinde olan yuvarlak farlar temizlenmiş, dünyanın “cehen-nem” diye adlandırdıkları kalbine inerken karanlık tünelleri gündüz gibi aydınlatmaya hazırdı. Uzunluğunun yanı sıra, farları yüzünden de alete tırtıl diyorlardı.

Niversta’nın, rütbesi küçük olduğunu düşündüğü askerler diğerine selam vererek uzaklaşmaya başladı. Öbür asker ile yalnız kalmıştı. Kadın korkmamalıydı, ne yapacağına karar vermeli, bu transferi olabildiğince çabuk sona erdirmeliydi. Niversta yumruklarını sıkarak derin bir nefes aldı. Evet, tek yapması gereken kendine hakim olmaktı. Bunun için gerekli olan her şey hazır mıydı? Evet, kendi buradaydı, ve hayır, hakimiyet duygusu etrafta pek görünmüyordu. Ama denemeliydi... Yumruklarını daha da sıkı.

“Buyrun bayan Niversta,” dedi asker her zamanki gibi duygusuzca. “Siz tırtılı yönetirken dönüş yoluna yani yüzeye çıkıp transferinizi bitirene kadar size ben eşlik edeceğim. Kontrol odanızın arkasında zannedersem bir oda var ben orada olacağım,” dedi.

Niversta sonunda dayanamadı. Aklındaki soruyu soracaktı. Sonuçta bu askerde bir insandı, ondan çekinmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Daha doğrusu olmamalıydı.

Kadın bir adım ileri attı, olabildiğince kibar bir tavırla, “Acaba bu yolculuk boyunca neden bana eşlik edeceksiniz?” diye sordu.

“Emirler böyle,” diyiverdi asker bir çırpıda. Sırtında duran silah ağır yapmaya başlamış olacak ki rahatsızca kıpırdanarak silahın yerini değiştirdi. “Aslına bakarsanız bu uzun yolculuğu bende pek istemiyorum. Ayrıca siz asker olmadığınız göre aramızda gereksiz bir mesafe koymanın lüzumu yok diye düşündüğümden,” dedi.

Bence koysak iyi olur diye düşündü Niversta, adamın sözleri altına çapkinca imalar saklamadığını umarak.

“Bu yüzden,” diye devam etti asker, “açık konuşmak gere-

kirse...” dedi. Etrafına bakındı.

“Evet,” diye üsteledi Niversta.

“Nedenini ben de bilmiyorum. Emirler böyle,”

Emirler... Ama kimden? Paralı bir asker emirlerini her yerden alabilirdi. Cebi dolu olan herkes onları himayesi altına alabilir, istediği gibi yönetebilirdi. Farkında olmadan prensiplerini satardı bu adamlar. Gurur ise bu iş için çok tehlikeli bir kavram diye düşündü Niversta.

Asker tırtılın kapısını hoş bir hareketle gösterdi.

“Lütfen buyrun.”

Tırtılın giriş kapısına kadar uzayıp giden merdivenleri birer birer çıktı. Çelik kapıyı güvenlik kartı ile açtı. Kapı bir çok çelik kilidin birbirinden ard arda ayrılma sesi ile açıldı. Niversta'nın göz kapaklarını uyku yavaş yavaş kapatıyordu, yorgundu. Tek isteği fazla yavaşlamak zorunda kalmadan 47.İstasyona ulaşmaktı. Aslında tırtıl şoförlerinin aracı yönetmek gibi bir zorunlulukları yoktu. Araç raylar üzerinde kendisi hareket ediyordu. Niversta'nın yapması gereken sonar radarı sayesinde tespit edilen tektonik hareketleri takip etmek, eğer sarsıntılar tehlikeli bir vaziyet alırsa tırtılın hızını yavaşlatmak hatta durdurmak, zorunda kalırsa makaslar yoluyla alternatif bir yol seçmekti. Her şoförün başka bir görevi ise kendinden önce ve kendinden sonra gelen araçlara yol hakkında rapor vermektir. Aksi takdirde sonuç istasyona gelen hasar görmüş tırtıl gibi oluyordu.

Kadın sonunda hap almaya karar verdi, ayık kalmak için. İstasyon 47'ye varınca da uyumak için bir hap alırdı. Niversta pratik fikirlere bayılıyordu. Tabii şu bulduğu çözümün ne kadar faydalı olduğu tartışılırdı. Kendi kendine gülümsedi.

O esnada asker hafifçe sırtına çarparak odaya girdi. Sırt çantasını yere indirerek içinden dizüstü bir bilgisayar çekti. Ardından cebinden farklı renklerde onlarca kablo çıkardı. Bazılarını bilgisayara, bazılarını ise tırtılın iletişim bilgisayara bağladı. Bunları yaparken bir yandan astımlı hastalar gibi nefes alıyordu. Niversta askerin ne yaptığını anlamaya çalışarak izlemeye koyuldu. Galiba tırtılın kamera sistemini, kendi bilgisayarına bağlıyordu. Şoförler çöpleri lava dökerken işlemin doğrulukla yerine getirilip, getirilmediğini bu şekilde kontrol ederlerdi. Asker kolundaki bir çok rakam bulunan alete hızla rakamlar girdi. Niversta art arda basılan tuş seslerini tanıy gibi oldu. Ama nerede duymuştu... Sonunda adamın işi bitti.

“Gidebiliriz,” dedi.

Niversta başını anladığını belli eder şekilde salladı, hemen solunda bulunan kapıdan sürücü odasına girdi. Onu sürüş panelinin önünde bulunan petek şeklinde kesilmiş güçlendirilmiş camlar karşıladı. Panelin üzerinde ise ufak bir kavanozun içinde fırl fırl dönen siyah renkli balığı ‘Hippi’ vardı. Uzun yolculuklarında Hippi ona yol arkadaşı oluyordu. Kadın başını kavanozun üzerine getirip, “N’aber Hippi,

nasılsın bakalım?” dedi.

Bugün hiç yem vermediğini hatırlayarak balığı besledi. Ona ‘Hippi’ adını vermişti çünkü sırtında bulunan yelkeni çok uzundu, yüzerken bayrak gibi arkasından süzülerek onu takip ediyordu. Niversta kavanoz camını parmağı ile tıklattı, balık suyu yarararak daireler çizmeye başladı. Bunu yeni öğretmişti balığa, bir de nadiren yaptığı başka bir hareket vardı. Bazen ayağını sertçe yere vurduğunda balık suyun üstüne zıplayıp, tekrar suya dalıyordu. Niversta ayağını bir kere yere vurdu. Ama balık tepki vermedi... İkinci defa... Üçüncü defa... Kadın sıkıldı ve sonunda pes etti.

“Sana dişi balık arkadaş almayacağım Hippi,” dedi ve dikkatini kontrol paneli üzerine verdi. Niversta panele gidip birkaç düğmeye bastı ve önündeki lambalar aynı değerli taşlar gibi parıldamaya başladı. Kadın bunu yapınca içinde yakutlar, elmaslar ve pırlantalarla dolu hazine odasında olduğunu düşündü. Çocukken en sevdiği oyundu bu. Anılar bazen insanı en sıkıntılı olduğu anda bile güldürebiliyordu. Veya bazen tam tersi...

Kimlik kartını bilgisayara taktıktan sonra tırtıl yerinde kıpırdanmaya başladı. Araç motor sesi çıkararak haylaz çocuklar gibi homurdanıyor, olduğu yerde yola çıkmak istercesine sabırsızca kıpırdanıyordu.

Sonunda kendini yumuşak koltuğuna attı. Olduğu yerde gerinip biraz da olsa üzerindeki stresi atmaya çalıştı. Azıcık rahatlamıştı ve kendini yola çıkmaya hazır hissediyordu. Bilgisayara tırtılı kaldırmak için gereken hızı girdi. Tırtılın gözleri olan devasa farlarını açtı ve dünyanın kalbine giden zifiri karanlık yol aniden aydınlandı. Araç etrafına garip bir uğultu yayarak hareket etti. Kadın arkasından gelen bir ses duydu. Kafasını çevirip baktığı zaman kapının üzerindeki cam pencerenin kapalı olduğunu gördü. Bu askerin hareketlerine anlam veremeyerek dikkatini sonar cihazına verdi ve tünelde oluşacak en ufak bir kıpırtıyı bekledi.

47.İstasyona kadar hiçbir sürpriz yaşanmadı. Hızlı sayılabilecek bir süratte varmışlardı. Niversta hemen dinlenme tesislerine gitti ve birazcık uyuyabilmek için rüya alemine daldı. O uyurken tırtıla paralı askerler tarafından yeni çöp konteynırları yükleniyordu.

Niversta rüyasında sürekli sirenler çalan bir odanın içindeydi. Ses öylesine rahatsız ediciydi ki kulaklarını neredeyse sağır edecekti. Her yerden geliyor ve kulağının içinde yankılanıyordu. Onu gözlerini açmaya zorluyordu...

Nurettin TAN

(Devamı gelecek sayıda...)

OSAGAI SÖZLÜĞÜ – 2

Arzu Çur

Osagai Sözlüğü – I I

1541:43:60

Tehirreya

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa'ya;

Başaran elçimi kutlarım.

Sevgili kızım, göndermiş olduğun haberler ülkemizi sevince boğdu. Mesajıma dışarıdaki havai fişek görüntülerini de ekleyebilmiş olmayı dilerdim. Ne yazık ki -senin de bildiğin gibi- görüntülü mesajlar gönderi süresini fazlasıyla uzatmakta. Aksi olsaydı ve raporundaki harikaların görüntülerini de ulaştırabilseydin, şenlikler şüphesiz çok daha cılgınca olurdu. Doğrusu, bir yandan da “İyi ki görüntü gönderemiyoruz” diyorum. Sanırım yaşlı bedenim daha fazla gürültü, eğlence ve yorgunluğa dayanamaz.

Yüce Pikke Ban'Na'mızın yüzü tekrar gülmeye başladı. Raporunu okudukça “Evet!” diye bağılıyor sevinçle, “Evet! Anımsıyorum tabii tlimp-trenna ağaçlarının güzelim renklerini. Atalarımın kalmış bir anı gibi domitanın üzerimdeki yumuşaklığını hissediyorum. Kimlerin kılıç seslerini duyuyorum ve tamhisaların böğürtülerini. Yurdumuzu bulduk!” Onu böyle görmeyi nasıl da özlemişiz. Ülkemiz senin sayende yeniden eski günlerine kavuştu. Meclis üyeliğimi devredeğim günü sabırsızlıkla bekliyorum. Biliyorum ki, o yere benden daha layıksın..

Senden başka hiç bir yıldız gözcüsünden işe yarar bilgi gelmedi. Gelen mesajların tamamında “Burada sadece karanlık var” diyorlar. “Yıldız ya da gezegen, hatta minicik bir göktaş... Hiçbir şey yok! Başka bir bölgeyi deniyorum” Ve sonra o başka bölgeden de aynı mesajları gönderiyorlar: “Burada boşluktan başka bir şey yok!”

Perwish'i ben de anımsıyorum çocukluğumdan. Bana pek yardımı dokunmazdı ancak görüyorum ki sana fazlasıyla yardım etmiş. Elbette senin sayende ülkemize de. Her ne ya da kimse ona teşekkürlerimizi ilet lütfen.

Sevgili Osagai, son olarak bir müjde vereceğim: Şu andan itibaren Adın Müjdeci olarak anılacak. Sen ve senin neslinden gelecekler bu sıfatı taşıyacak. Bu İmparatorumuz Yüce Pikke Ban'Na'nın takdiri ve kendisi şeref kıtasıyla birlikte yanına gelerek nişanını bizzat sunmak istiyor. Bunun için bize bir an önce bulunduğun koordinatları bildirmeni rica ediyorum.

Seni seçmemden dolayı bana minnet duyma sevgili çocuğum. Tersine ben sana yüzümü kara çıkarmadığın için minnettarım. Vekilim olarak seni seçmek, uzun ömrümde verdiğim en doğru karar oldu.

En derin sevgi ve saygılarımla

Meclis Üyesi Nayna Devvatte Rimorye

1542:44:61

Adez

Değerli efendim Nayna Devvatte Rimorye'ye;

Mesajınızı Adez'de aldım. Bu güzel şehrin beni büyüleyen

görüntüsü başarı sevinciyle birleştiğinde dayanamayıp ağladım.

Yüce Ban'Na'mızın değerli takdirine mahzar olmak benim için yeterli bir onurdur. Yazdığınız övgü dolu sözler ise, size olan minnettarlığımı daha da artırıyor.

Değerli efendim; takdir edersiniz ki bu haldeyken mesajınızı uzun uzun yanıtlamak hayli zor. Ayrıca verdiğiniz bilgilerden ülkemi en çok buradan gönderdiğim bilgilerin sevindirici anlaşıyor. Sözü daha fazla uzatmadan öğrendiğim bilgileri sözlüğüme ekliyorum.

En derin saygılarımla.

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa

Not: Perwish'e teşekkürlerinizi ilettim. Beni duyduğumu umarım.

Trissika:

Yüzölçümü: 10.000 arta2

Nüfus: 1.430.080.180.215.842.984.471 (sinekler dahil)

Başlıca geçim kaynakları: Tarım, hayvancılık, el sanatları, düş gücü, bakır oymacılığı, demir-çelik sanayi, plastik sanatlar, maske yapıcılığı, kostüm ve para tasarımı, süt ve jüt üretimi.

Coğrafi özellikler: Sombaw Kıtası'nda bulunan Trissika, kuzeyde Gon denizi ile çevrilidir. Güneydoğu'da Harrun Yücedağları ile Mo kıtasından ayrılmaktadır.

Dağlar-sıradağlar: Kuzeybatı sıradağları, Harrun Yücedağları, Hayvadur Dağları, Ulu Dağlar

Başlıca akarsuları: Hayvadur dağlarından doğan ve ülkeyi baştanbaşa katederek acı sulu Gon'a dökülen Zeldan ve Xegre en büyük iki nehirdir. Bunların dışında Kropkteni, Tpfewna, Larekdani, Bayşrei, Viztelrel diğer önemli akarsulardır.

Çölleri: Deniyalan çölü

Yönetim biçimi: Tam bir halklar bileşkesi olan Trissika'da yaklaşık olarak 1000 değişik topluluk yaşamaktadır. Bunlardan üçü cumhuriyet, ikisi monarşi, dokuzu anarşi, sekizbuçuğu teokrazi, birbuçuğu da diktatörlükle yönetilmekte ya da yönetilmemektedir. (Buçuk kısmında zikredilen Hımballaya halkının yöneticisi Vum-Ywum, diktatörlüğün tanrının birliğine saygısızlık olduğunu düşündüğü dönemlerde teokraziyi, dinsel kuşuklara düştüğü dönemlerde ise diktatörlüğü tercih etmektedir.)

Para birimi: Oldukça karışık olan bir sorundur. Özellikle anarşist toplulukların paraya karşı yoğun eylemleri her hal-kın para birimini sır gibi saklamasına neden olmaktadır. Bir halkın para kullanmaya niyetlendiğini öğrenen anarşistler, onlardan önce söz konusu parayı büyük miktarlarda basarak piyasaya sürmekte ve gerçek para daha ortaya çıkmadan hızla değer kaybetmektedir. Bu nedenle para, giderek birbiriyle eşitlenemez bir değer haline gelip, yerini boşvermişliğe bırakmıştır. Değişim aracı olarak her şey kullanılabilmektedir. Kul kuşu yumurtası, pisvas otu, sakkuti yüzüğü gibi. Trissika yüzölçümü, nüfusu, doğal kaynakları ile dünyanın en büyük ülkesi olup, Sombaw kıtasının büyük bölümünü kaplamaktadır.

Kul kuşu: Aslında bir balık olan bu hayvan suda yaşamakta

ama yüzmeyi beceremediğinden suya girememektedir. Yine de yaşamayı hatta çoğalmayı başaran kulu ille de bir kuş olarak değerlendiren bu satırların yazarının kötü kalpli bir yaratıcı olduğuna kuşku yoktur.

Pisvas otu: Trissika'da yetişen yabani bitki. Etçildir. Yapışkan yapraklarıyla minik böcekleri yakalayarak beslenir. Pek çok bitkinin aksine gün ışığını sevmez. Gündüzlerini toprakta saklanarak geçirir, geceleri ortaya çıkar. Nadir olması ve zor yakalanması nedeniyle değerlidir. Para yerine kullanılabilir.

Sakkuti: Sakkuti yüzüğü olarak da bilinir. Herhangi bir otu, iki kılıcı yanyana koyarak arasından geçirdiğinizde kopmadan dayanırsa, yuvarlanarak parmağınıza sarılıp zarif bir yüzük olacaktır. Parmağınızdan çıkarabilmek için güneş ışığında ısıtır, yeniden takabilmek için ise ay ışığında soğutursunuz. Sakkuti, kendisini taşıyan insanı neşelendirir, yenilmez kılar. Açlığı hissetmez, yalnızlığınızı onunla konuşarak giderebilirsiniz. Wadnömıttın'ın öpücük izleriyle dolu çölünde kendinize doğru çıkacağınız yolculukta yanınıza alacağınız en önemli şey bir sakkuti yüzüğüdür.

Jüt: J'nin (Sahibini) Üzmeyen Tazısı cümlesinin baş harflerinden oluşmuş tanımlama. Süt (bkz. süt) üretiminde J.Ö. 89 yılında doğan büyük daralma, organik makinalar olarak tanımlanan jütün üretimiyle bir ölçüde çözümlenmiştir. Jüt, sarmaşığa benzer bir bitkinin çok geniş yapraklarından, deve tırnağı ve şahin gözünden, ayrıca çakılarak eriyiğinden yola çıkılarak oluşturulmuştur. Arasına sak tüyü eklenerek sıkıştırılan kanatlar da ek olarak jütün yanında satın alınabilmektedir.

Süt: Sahibini Üzmeyen Tazı cümlesinin baş harflerinden oluşmuş tanımlama. Süt, oldukça karmaşık bir araç topluluğudur. Bu araç topluluğunun temel hedefi onu satın alanın istediği türde bir makinaya dönüşmektir. Süt alan bir kişi, onu bir matkap gibi kullanabilir, bir diğeri ondan deniz yatağı olarak yararlanabilir. Paha biçilmez sanat eserlerinin taklitleri olarak da şöminelerin üstünü süslemede kullanılan sütün bu son işlevi özellikle Trissika'da ilgi çekmektedir.

Wadnömıttın Çölü: Trissika'nın kuzey batısında yer alır. Pembe renkli kumları üzerinde uçan rüzgar gemileri ve somöşhanölerin bıraktığı öpücük izleriyle gerçekten görülmeye değer güzelliktir.

Somöşhano: Wadnomıttın çöllerinde yaşayan sürüngen. Yumurtalarından yapıştırıcı yapımında yararlanır. Somöşhanö yumurtalarını çölün sıcak kumlarına öperek bırakır. Yumurtadan çıkan yavrular öpücük izlerinin peşinden giderek annelerini bulurlar ve onunla birleşerek yeni bir somöşhano yumurtası düşerler. Anne somöşhanö, yavrusuna uzun bir yaşam sağlamak istiyorsa ikinci öpücüğü hemen yumurtanın yanına bırakır ve yavru yumurtadan çıkana dek oradan ayrılmaz. Eğer yavrusunun yaşamını tehlikeye sokmak pahasına da olsa büyüüp yeni yetenekler kazanmasını istiyorsa öpücük izlerini yanlış yerlere koyar ve yavrusunun onu bulana kadar mümkün olduğunca fazla yalnız kalmasını sağlar. Akıllı bir somöşhano ise yumurtlamaz, kendisi yumurta olarak kalmaya devam eder.

Kazimagiller: Kökeni ulu dağlara ait olan ve oradan bütün Trissika'ya yayılan göçebe bitki ailesi. Üç üyesi vardır: Kazima, tlimp-trenna ve hayra.

Kazima: Toprağın yedi kat altında yetişen bu değerli bitki kendisine ulaşmayı başaran insana istediği bir soruyu yanıtlayacak bilgeliği verir. Bugüne dek ona ulaşmayı başaran tek kişi Zamma isimli köle kadın olmuştur. Zamma, efendisinin çok değer verdiği sta taşlı yüzüğü kaybetmiş ve bundan sonra başına geleceklerden korkarak kazımayı bulmak için bahçedeki toprağı kazmıştır. Orada bulduğu bitkiyi yiyerek yüzüğün tavuk kümesinde olduğunu öğrenmiş ve yaptıklarının öğrenileceğinden korkarak çukuru kapatmıştır. Daha sonra efendisi yüzük için değil ama çukuru kapattığı için kızdığına da tekrar aynı yeri kazmış ancak doğal olarak başka kazıma bulamamıştır. Çünkü kazıma sorulan soruların değerine göre o bölgede kalıp kalmamaya karar veren bir bitkidir.

Hayra: Kazimagillerin sonuncu üyesi. Suda köksüz olarak yetişir. Ara sıra balıkçı ağlarına takılarak ağları yırtan bu bitkinin onu diğer familya üyelerinden ayıran özelliği, kendisini yiyene telepati yeteneği kazandırmanın dışında başka hiçbir yararının olmamasıdır. Telepati zaten kullanılan bir iletişim biçimi olduğundan, hayra çoğunlukla yok edilmeye çalışılır. Balık yiyerek beslenir. Bölünerek çoğalır.

Zamma, Whaidaa: 352. Sander yılında doğdu. 852. Yamder yılında öldü.

Whaidaa Zamma'nın annesi Haidaa Zamma Adez'lidir. Ancak saçları bir kusur olarak asla istenen sağlık ve uzunluğa erişemediğinden kendisine başka bir meslek seçmek zorunda kalmış ve bu nedenle Wadnömıttın bölgesinde samöşhanölerin bıraktığı ulaşamayan öpücük izlerinin çölden atılması için gerekli olan çöp arıtma tesislerinde uzmanlaşmaya karar vermiştir. Çöp gemilerinden birinde denetleme uzmanı olarak görev yaparken geminin dümencisi olan İreba'yla tanışarak evlenmiş, bu evlilikten Whaidaa doğmuştur.

Whaidaa Zamma 113 yaşına geldiğinde pek çok ülke, nehir ve çöl görmüştür. Kızlarının eğitimi için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan anne-baba, onu her gittikleri yere götürmüştür. Bu ülkelerden biri olan Türketta'da Türken'le tanışan Zamma, ailesinin bütün karşı çıkmalarına rağmen orada kalmış ve Türken'i efendisi olarak kabullenmiştir. Ancak Zamma ve Türken'in aşkı ortaya diplomatik sorunlar çıkarmıştır. Uluslararası Ulu Konsey'in bütün barış önerilerine karşı çıkan Trissika ile Türketta arasında savaş başlamış, bu savaşta Haidaa, İreba ve Türken ölmüş, bunca yıkımdan kendisini sorumlu tutan Zamma'nın Türketta'da kendisini satılığa çıkarıp Zen adlı bir adama köle olarak kendini cezalandırmasıyla savaş son bulmuştur. Zamma hayra adlı değerli bitkiyi gören tek insan olarak ün kazanmıştır.

1543:45:62

Tehirreya

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa'ya; Sevgili Osagai; zaman kaybetmeden mesajımı yanıtlaman-daki görevine bağlılık ve sorumluluğun için teşekkürler.

Gönderdiğin bilgiler de buradaki havai fişeklerin sayısını iki katına çıkardı. Ancak zannediyorum sözünü ettiğin o ruh hali içerisindeyken, ricamı yanıtlamayı unuttun. Daha önce de belirttiğim gibi Yüce İmparatorumuz PikkeBan'na bir an önce yanına gelerek bizzat nişanını vermek istiyor. Bunun için acilen bize bulunduğun koordinatları bildirmeni rica ediyorum.

En derin sevgi ve saygılarımla.

Meclis Üyesi Nayna Devvatte Rimorye

Not: Bu notu aramızda kalmasını rica ederek ekliyorum. Resmi kayıtlara geçmemesi için okur okumaz imha et. Lütfen gönderdiğin mesaja yeni bir sözlük maddesi ekleme. Bir havai fişek gösterisine daha dayanacak gücüm kalmadı. Ben yaşlı bir insanım. Üstelik Yüce Ban'Na senin gönderdiğin bilgilere dayanarak tiyatro oyunları tertipliyor. Sevgili Ban'Na'mızın henüz bir çocuk olduğunu göz önünde bulundurursan bu temsillerin içeriğini tahmin edebilirsin. Bana da bir Kim savaççısı ya da buyyüm balığı rolü düşmeden, lütfen

bir an önce gönder şu koordinatları. Hem sen yurdumuzu bulduğuna göre zaten çok yakında oraya gelip anlattıklarımı yerinde göreceğiz. Tekrarla, bu notu anlayacağını umduğum sebeplerden dolayı imha etmeni rica ediyorum. Sevgiler.

1544:46:63

Tehirreya

Değerli efendim Nayna Devvatte Rimorye'ye; Sevgili efendim, ben de notunuzdaki içtenliğe sığınarak, aramızda kalması ricasıyla bu mesajı gönderiyorum. İmha etmek ya da Yüce Ban'Na'ya bildirmek elbette sizin takdirinizdedir. Ancak vereceğim haber ne yazık ki iyi değil. Hadigidelimde bir arıza var, koordinatları bulamıyorum. Sanırım adını bile hala bilmediğim bu gezegende kayboldum.

En derin saygılarımla;

Yıldız Gözcüsü Osagai Nagoteri Samsa

Arzu Çur

(Devamı gelecek sayıda...)

